আধ্যাত্ম জ্ঞান ৰূপী তোপৰ গোলা

কবিৰ অউৰ জ্ঞান সো জ্ঞানড়ী কবীৰ জ্ঞান সো জ্ঞান।

জৈসে গোলা তোপ কা কৰতে চলে মৈদান।।

ভাবাৰ্থ - বেদত প্ৰমান আছে যে, পৰমাত্মা পৃথিৰীত প্ৰকট হৈ নিজৰ মূখকমলৰে যথাৰ্থ আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ তত্বসমূহ বানীৰ মাধ্যমেৰে শুনায়। এই বাণীসমূহকে সূক্ষ্ম-বেদ অথবা তত্বজ্ঞান বোলা হয়। কবীৰ কাপোৰ বোৱা শিপিনীয়েই পূৰ্ণপৰমাত্মা। এই জ্ঞান সম্পূৰ্ণ সত্য আৰু আধ্যাত্মিক জ্ঞান। এই জ্ঞানৰ আগত অন্য যিকোনো জ্ঞান যেনে চাৰি-বেদ (ঋগবেদ, যজুৰ্বেদ, সামবেদ আৰু অথৰ্ববেদ) ওঠৰ পূৰাণ, এঘাৰ উপনিষদ গীতা, কোৰান, বাইবেল, (তৌৰেত, জবুৰ, ইংজিল) আদিৰ জ্ঞান অসম্পূৰ্ণ অৰ্থাৎ পূৰ্ণজ্ঞান নহয়। এইখিনি জ্ঞানেৰে সন্দেহৰ নিৰাময় কৰিব নোৱাৰে। কিন্ত কবীৰ সাহেবৰ জ্ঞান বৰতোপৰ গোলাৰ সমান, এই জ্ঞানৰ প্ৰকাশত অজ্ঞানৰূপী দূৰ্গক ভাঙিচিঙি সমতল পথাৰৰ দৰে কৰি দিয়ে। অৰ্থাৎ তত্বজ্ঞান বুজাৰ পিছত ভকত বা শ্ৰদ্ধাৱান সকলৰ মনত কোনো ধৰনৰ সন্ধেহ নাথাকে। সন্তৰামপাল মহাৰাজে কবীৰ সাহেবৰ এই আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ গোলাৰ মাধ্যমেৰে সমস্ত ধৰ্মগুৰু বা প্ৰচাৰক সকলৰ জ্ঞানক অসম্পূৰ্ণ বুলি প্ৰমাণিত কৰিছে আৰু যথাৰত জ্ঞানৰ মাৰ্গ দৰ্শন কৰিছে। কাশী চহৰত যি কবীৰ শিপিনী হৈ আহিছিল, তেখেত পূৰ্ণপ্ৰভূ বা পূৰ্ণপৰমাত্মা আছিল। তেখেতেই জগতৰ সৃষ্টি কৰ্ত্তা তথা পালন কৰ্ত্তা। নিম্নৰ সংক্ষিপ্ত বৰ্ননা পঢ়ক- (Spritual Discovery = Kabir the weaver is complete God) সন্তৰামপাল মহাৰাজে আৱিস্কাৰ কৰিছে যে, কবীৰ শিপিনীয়েই পূৰ্ণ প্ৰভূ। শ্ৰী কৃষ্ণ অৰ্থাৎ শ্ৰী বিষ্ণু সৎগুন অৰ্থাৎ তিনিও লোকৰ (স্বৰ্গলোক, পৃথিৰীলোক আৰু পাতাল লোক) এক সৎগুন বিভাগৰ মন্ত্ৰী বা প্ৰভূ। এক ব্ৰহ্মাণ্ডত ১৪ টা লোক আছে। ব্ৰহ্মলোক এইখিনিৰ পৰা পৃথক। এনেধৰণৰ অসংখ্য ব্ৰহ্মাণ্ড আছে।

পৰমেশ্বৰ কবীৰ সাহেব এনেধৰণৰ অসংখ্য ব্ৰহ্মাণ্ডৰ প্ৰভূ। সকলো আত্মা তথা সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডৰ উৎপত্তি কৰ্ত্তা, আৰু সৰ্বজগতৰ ধাৰণ-পোষণ কৰা জনক অৰ্থাৎ বাসুদেব। গীতা অধ্যায় ৩ শ্লোক ১৫ ত যিজন সৰ্বগতম ব্ৰহ্মৰ বিষয়ে উল্লেখ আছে, তেখেতেই কবীৰ পৰমাত্মা। যেনেকৈ গীতা অধ্যায় ৪ শ্লোক ২৯ত গীতা অধ্যায় ৮ শ্লোক ১ত প্ৰশ্ন কৰিছে যে, তত্ ব্ৰহ্ম কি হয় ? এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰ গীতা জ্ঞানদাতাই অধ্যায় ৮ শ্লোক ৩, ৮, ৯, ১০ তথা ২০-২২ ত আৰু গীতা অধ্যায় ১৫ শ্লোক ১-৪ আৰু ১৬-১৭ ত দিয়া আছে।

অধ্যায় ৮ শ্লোক ৩ ত কোৱা হৈছে যে, তেখেত পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম। অধ্যায় ৮ শ্লোক ৫ আৰু

৭ ত কোৱা আছে যে মোৰ ভক্তি কৰা, মোকে প্ৰাপ্ত হব। গীতা অধ্যায় ৮ শ্লোক ৮, ৯, ১০ ত কোৱা আছে যে যিজন পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম মোৰ পৰা পৃথক, সেই পৰম দিব্য পুৰুষৰ ভক্তি কৰাজনে। তেখেতে সেইজন প্ৰভূকে প্ৰাপ্ত কৰে। শ্লোক ২০-২১ ত ও সেই দিব্য পুৰুষক বাস্তৱত অবিনাশী বুলি কোৱা হৈছে -যিজনে সৰ্ব প্ৰানীৰ নষ্ট হলেওঁ তেখেত নষ্ট নহয়। তেখেতক অন্য ভক্তিৰ দ্বাৰা হে প্ৰাপ্ত হোৱাৰ যোগ্য হয়।

গীতা জ্ঞানদাতাই গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক ২৪-২৫ত নিজক অব্যক্ত বুলি কৈছে। ইয়াকে গীতা অধ্যায় ১৫ শ্লোক ১৬ত ক্ষৰ পূৰুষ বুলি কোৱা হৈছে আৰু গীতা অধ্যায় ৮ শ্লোক ১৮-১৯ ত যি অব্যক্ত কোৱা হয়, গীতা অধ্যায় ১৫ শ্লোক ১৬ ত অক্ষৰ পুৰুষৰ ও উল্লেখ আছে। এই দুয়োপুৰুষ ক্ষৰ পুৰুষ আৰু অক্ষৰ পুৰুষ তথা এওঁলোকৰ অন্তৰ্গত সকলো প্ৰানী ও এওঁলোকৰ লোককো নাশৱান কোৱা হৈছে। অধ্যায় ৮ শ্লোক ২০-২২ ত যি অব্যক্ত আছে তেওঁ অন্য অব্যক্ত হে অৰ্থাৎ গীতা অধ্যায় ৮ শ্লোক ৩ ৰ পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম এওঁলোকৰ পৰা অন্য হয়। তেখেত সকলোৰে নষ্ট হোৱাৰ পিছতো তেখেত নষ্ট নহয়। তেখেত কবীৰ পৰমেশ্বৰ হয়। তেখেত বাস্তৱতে অবিনাশী পুৰুষ বোলা হয়। গীতা অধ্যায় ১৫ শ্লোক ১৭ ত আছে ঃ- (উত্তম পুৰুষ) শ্ৰেষ্ঠ প্ৰভূ অথবা পুৰুষোত্তম গীতা অধ্যায় ১৫ ৰ শ্লোক ১৬ ত কোৱা ক্ষৰ পুৰুষ অৰ্থাৎ গীতাজ্ঞান দাতা তথা অক্ষৰ পুৰুষ অৰ্থাৎ অধ্যায় ৮ শ্লোক ১৮-১৯ৰ পৰা (তো) তো (অন্য) অন্য অথবা ভিন্নজনহে হয়। যিজন (পৰমাত্মা) পৰমাত্মা (ইতি) এনেদৰে - (ওদাৰ্হতঃ) বুলি কোৱা হয় (য়ঃ) জো (লোকত্ৰয়ম) তিনিওঁ লোকতে (আৱিশ্য) প্ৰৱেশ কৰি (বিভৰ্তি) সকলোকে ধাৰন পোষন কৰে। তেখেতেই (অব্যয়ঃ) অবিনাশী (ইশ্বৰঃ) পৰম প্ৰভূ হয়।

নিষ্কৰ্ষ ঃ- গীতা জ্ঞানদাতাই স্পষ্ট কৰি দিছে যে, বাস্তৱত সকলোৰে ধাৰন পোষন কৰা অবিনাশী পৰম পুৰুষ তো মোৰ পৰা অন্যজন হে হয়। তেখেতেই পৰুষোত্তম হয়। গীতা জ্ঞানদাতাই গীতা অধ্যায় ১৫ শ্লোক ১৫ ত নিজৰ বিষয়ে কৈছে যে, মই নিজ ক্ষেত্ৰত (২১ ব্ৰাহ্মণ্ডত) থকা সকলো জীৱতকৈ উত্তম হওঁ। এইকাৰনে লোকবেদ অথবা দন্ত কথাৰ জ্ঞান আধাৰত পুৰুষোত্তম বুলি প্ৰসিদ্ধ।

গীতা জ্ঞানদাতা পৌৰানীকৰ শ্ৰী কৃষ্ণ উৰ্ফ বিষ্ণু ভগৱানে নিজৰ স্থিতি স্পষ্ট কৰিছে ঃ- গীতা অধ্যায় ৪ শ্লোক ৫ ত কোৱা আছে যে, "হে অৰ্জুন! তোমাৰ আৰু মোৰ অনেকবাৰ জন্ম হৈ গৈছে। অধ্যায় ২ শ্লোক ১২ ত কোৱা আছে যে, মই তুমি তথা এই সকলো ৰজাসকল আগতেওঁ জন্ম হৈছিল, বৰ্তমানত ওঁ জন্ম হৈছে আৰু আগলৈওঁ এনে নহয় যে আমি জন্ম নেপাম অথবা জন্ম

মৃত্যুৰ চক্ৰ চলিয়ে থাকিব। অধ্যায় ১০ শ্লোক ২ ত স্পষ্ট কৰা আছে যে, মোৰ উৎপত্তি হয়, কিন্তু মোৰ উৎপত্তি ৰ কথা ঋষিজনে অথবা দেবতা সকলেওঁ নাজানে।

গীতা জ্ঞানদাতাই নিজৰ পৰা পৃথক অন্য অবিনাশী তিনিওঁ লোকৰ ধাৰন পোষন কৰা পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম ৰ বিষয়ে ওপৰত বৰ্ননা কৰিলে। তেখেতেই বাস্তৱত অবিনাশী তথা পুৰুষোত্তম হয়। সকলোৰে জনক বা মালিক হয়।

গীতা জ্ঞানদাতাই অধ্যায় ১৮ শ্লোক ৬২ তথা ৬৬ ত তেখেতৰ(অবিনাশী প্ৰভূৰ) শৰনলৈ যাবলৈ নিৰ্দেশ দিছে। তেখেতৰ কৃপাতে পৰম শান্তি তথা সনাতন পৰম ধামৰ প্ৰাপ্তি হ'ব। ইয়াৰে বিৱৰন গীতা অধ্যায় ১৫ শ্লোক ১-৪ ত কোৱা হৈছে যে সংসাৰ ৰূপী আঁহত গছৰ মূল (শিপা) ওপৰ ফালে থাকে যাক পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম বুলি কোৱা হয়। তিনিগুণ (ৰজগুণ শ্ৰীব্ৰহ্মা, সৎগুণ শ্ৰীবিষ্ণু তথা তমগুণ শ্ৰীশিৱ) ক সংসাৰৰূপী বৃক্ষৰ ডাল/শাখা বুলি কোৱা হয়। যিজন সন্তই সংসাৰৰূপী বৃক্ষৰ সকলো বিভাগক ভিন্ন ভিন্ন কৈ বুজাব, (সঃ বেদ বিত) সেইজন বেদৰ তাৎপৰ্য্যক জানা অথবা তত্বদৰ্শী সন্ত হয়। এই তত্বদৰ্শী সন্তৰ বিষয়ে গীতা অধ্যায় ৪ শ্লোক ৩২ আৰু ৩৪ ত কৈছে যে সেই পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্মাৰ জ্ঞান তত্বজ্ঞানত অথবা (ব্ৰহ্মণেঃ মূখে) সেই সচ্চিদানন্দ ঘন ব্ৰহ্মাই নিজ মূখেৰে কোৱা বানীত বিতং ভাৱে আছে। সেই জ্ঞানক তত্বদৰ্শী সন্তৰ পৰা প্ৰাপ্ত কৰা। কবীৰ পৰমেশ্বৰদেৱে পৃথিৱীত স্বশৰীৰ প্ৰকট হৈ যাথাৰ্থ অধ্যাত্ম জ্ঞান নিজৰ কবীৰ বানীত (বেদত কবিৰ্গিৰভিঃ) দ্বাৰা উচ্চাৰন কৰি শুনায়। কোৱা আছে ঃ-

"কবীৰ অক্ষৰ পুৰুষ এক পেড হে ক্ষৰ পুৰুষ বাকী ডাৰ।
তিনো দেৱা শাখা হে পাত ৰূপ সংসাৰ।।
কবীৰ হম হী অলখ অল্লাহ হে মূলৰূপ সংসাৰ।
অনন্ত কোটি ব্ৰহ্মাণ্ড কা মেই হী সিৰজনহাৰ।।"

অৰ্থাৎ কবীৰ পৰমেশ্বৰে গীতা অধ্যায় ১৫ ক ওপৰোক্ত দুটা দোহাত সম্পূৰ্ণ বিৱৰি দিছে। কোৱা আছে যে সংসাৰ ৰূপী এক বৃক্ষ আছে। ইয়াৰ শিপা (Root) তো মই হওঁ অথৱা পৰম অক্ষৰ পুৰুষ হয় আৰু গা-গছ হ'ল অক্ষৰ পুৰুষ। সেই গা-গছৰ পৰা উলাই অহা এটা শব্দত ডাল ক্ষৰ পুৰুষ বুলি জানা। সেই শকত ডালৰ পৰা ওলোৱা তিনিটা শাখা ডালক ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সৎগুণ বিষ্ণু তথা তমগুণ শিৱক জানা। এই শাখাসমূহৰ সৈতে চাওঁক সংসাৰ ৰূপী বৃক্ষৰ চিত্ৰ ঃ-

ওপৰত মূল শিপা তলত শাখা ডালৰ সৈতে ওলোটাকৈ ওলোমাই ৰখা জগত সংসাৰ ৰূপী বৃক্ষৰ চিত্ৰ।

গীতা অধ্যায় ১৫ শ্লোক ১৭ত স্পষ্ট হৈ আছে যে, সকলোৰে ধাৰন পোষন কৰা অবিনাশী পৰমাত্মা তো শ্লোক ১৬ ত কোৱা ক্ষৰ পুৰুষ তথা অক্ষৰ পুৰুষৰ পৰা অন্য হয়। তেখেতেই সকলোৰ ধাৰন-পোষন কৰে। এখেতেই পৰম পুৰুষ অথবা পুৰুষোত্তম হয় যাক পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। ইয়াতে প্ৰমাণ হ’ল যে, পূৰ্ণ পৰমাত্মা গীতা জ্ঞানদাতা অথবা পৌৰানীকৰ অনুসৰি শ্ৰী কৃষ্ণ উৰ্ফ শ্ৰী বিষ্ণু ৰ পৰা অন্য হয়।

কবীৰ পৰমাত্মাই নিজৰ স্থিতি এনেদৰে কৈছে ঃ-

কবীৰ অবধু অবিগত সে চল আয়া-মেৰা ভেদ মৰম নাপায়া।
না মেৰা জন্মনা গৰ্ভ বসেৰা বালক বন দিখলায়া।
কাশী শহৰ জল কমল পৰ ডেৰা তহাঁ জুলাহ নে পায়া।।
মাতা পিতা মেৰে কছু নহি না মেৰা ঘৰ দাসী।
জুলাহে কা সুত আন কহায়া জগত কৰে মেৰী হাঁসী।।
পাঁচ তত্ব কা ঘড় নহী মেৰে জানু জ্ঞান অপাৰা।
সৎ স্বৰূপী নাম সাহেব কা ৰো হি নাম হমাৰা।।
অধৰ দ্বীপ গগন গূফা মে তহা নিজ বস্ত হামাৰা।
তেৰা জোতি স্বৰূপী অলখ নিৰঞ্জণ ধৰতা ধ্যান হমাৰা।।
হাঁড় চাম লহু না মেৰে কোই জানে সৎনাম উপাসী।
তাৰন তৰন অভয় পদ দাতা মেই হু কবীৰ অবিনাশী।।

ভাৱাৰ্থ - কবীৰ পৰমেশ্বৰ প্ৰভূ নিজৰ বিষয় স্বয়ং কয়। এসময়ত গোৰখনাথ সাধুৱে অলখ নিৰঞ্জনৰ বাণী শুৱৰি থাকে, তমগুণ উপাসক শিৱ ভক্ত আছিল। তেখেত কবীৰ সাহেবৰ লগত জ্ঞান চৰ্চা কৰিছিল। জ্ঞান চৰ্চাত তেওঁ কবীৰ সাহেবৰ লগত পৰাস্ত হৈছিল। পিছত সিদ্ধিৰ জালেৰে প্ৰভাৱিত কৰিব বিছাৰিছিল। তাতো কবীৰ সাহেবৰ লগত পৰাস্ত হ’ল। তেতিয়া গোৰখনাথে স্বীকাৰ কৰি কলে যে, আজিলৈকে মোৰ ওচৰত কোনেওঁ তিষ্টিব নোৱাৰিছিল। আপুনি ক’ৰ পৰা আহি ওলালে। শ্ৰী গোৰখনাথৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ শব্দ (বাণীৰে) দিছিল। কলে যে হে অবধুত (গোৰখনাথ) মহাশয় এক লেঙেটি পৰ্দাৰ কাপোৰ কাটি পিন্ধিছিল। এনে বেশভূষাৰে পৰিধান কৰা সন্তক অবধূত বুলি কয়। কবীৰ সাহেবে মৰমতে অবধূত বুলি সম্বোধন কৰিছিল।) মই অবিগত স্থান অথবা যাৰ ভেদ মোৰ অতিৰোক্ত কোনেওঁ নাজানে, সেই স্থানৰ গতি (স্থিতি)ৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে মই হে জানো। তাৰ পৰা স্বশৰীৰ গতি কৰি আহিছোঁ। কাশী নগৰত মই সৰু কেচুৱাৰ ৰূপ ধাৰণ কৰি এখন সৰুবৰত পদ্‌ম ফুলত বিৰাজমান হৈছিলো। তাৰ পৰা নীৰু শিপিনীয়ে উঠাই লৈ আহে। সেইকাৰণে মোক (জুলাহ) শিপিনীৰ পুত্ৰ বুলি জনাজাত হলোঁ। স্বৰবৰ্ণৰ লোকসকলে মোক শিপিনী বুলি ইতিকিং কৰিছিল। মোৰ জ্ঞানক মহত্ব নিদিছিল। মোৰ জন্ম হোৱা নাই। মই কোনো মাতৃৰ গৰ্ভত থকা নাই। মোৰ কোনো মাতৃ-পিতৃ তথা (দাসী) ভাৰ্য্যওঁ নাই। মোৰ শৰীৰ পাঁচ তত্বৰ নহয়। ই মাত্ৰ জোতি তত্বৰ হয়। পৰমেশ্বৰ কবীৰ সাহেব বিদেহী হয় অথবা সকলোতকৈ ভিন্ন অলৌকিক শৰীৰযুক্ত হয়। পৰমেশ্বৰ কবীৰ সাহেবে কলে যে, অধৰ অথক ওপৰ আকাশত এক ভৰৰ গুফা আছে। সেইটো মোৰ লোকত যোৱাৰ মাৰ্গ হয়। তাত এক বিশেষ ধ্ৱণী বাজি থাকে। হে গোৰখনাথ! তোমাৰ অলখ নিৰঞ্জণ অথবা ক্ষৰ ব্ৰহ্মও মোৰে পূজা কৰে।

প্ৰমাণ ঃ- গীতা জ্ঞানদাতা ক্ষৰ ব্ৰহ্ময়ে অধ্যায় ১৮ শ্লোক ৬৪ ত কৈছে যে সেই পৰমেশ্বৰ যিজনৰ শৰণত যাবলৈ অধ্যায় ১৮ শ্লোক ৬২ ত কৈছে মোৰ পূজ্য দেবও তেখেতেই অৰ্থাৎ মইওঁ তেখেতৰেই ভক্ত হওঁ।

যেনেকৈ বেদৰ কবীৰদেব, কোৰাণত আল্লাহ কবীৰ আদি যথাৰ্থ নাম পৰমাত্মা সূচক হয়। কবীৰ সাহেবে কৈছে যে, পৰমাত্মাৰ যি বাস্তৱিক নাম, সেইটো মোৰ নাম কবীৰ হয়। মই সম্পূৰ্ণ অধ্যাত্ম জানু। মোৰ বিষয়ে সৎনাম অথবা সঁচা ভক্তি মন্ত্ৰৰ স্মৰণ কৰা ভকতে হে জানে। মই জীৱক পূৰ্ণ মুক্তি প্ৰদান কৰি নিৰ্ভয় কৰি দিওঁ। মই অবিনাশী কবীৰ হওঁ।

নিস্কৰ্ষ ঃ- এই বিৱৰণত স্পষ্ট আছে যে, শ্ৰী কৃষ্ণই গীতাত নিজকে নাশবান বুলি কৈছে। পৰমাত্মা কবীৰ প্ৰভূৱে নিজক অবিনাশী বুলি কৈছে। কবীৰ সাহেবে কৈছে যে ঃ-

"কবীৰ বেদ মেৰা ভেদ হে মেই না বেদন কে মাহী।
জোন বেদ সে মেই মিলু চাৰো বেদ জানতে নাহী।।"

ভাৱাৰ্থ - কবীৰ পৰমেশ্বৰে কৈছে যে, চাৰিওঁ বেদে মোৰেই মহিমা মণ্ডিত কৰি আছে। কিন্তু মোক প্ৰাপ্তিৰ বিধান এই চাৰিবেদত (ঋকবেদ, যজুৰ্বেদ, সামবেদ, অথৰ্ববেদ)ত নাই। মোক প্ৰাপ্তিৰ বিধি সুক্ষ্মবেদত অথবা তত্ত্বজ্ঞানত বৰ্নণা কৰা আছে। এই জ্ঞান বেদসমূহৰ জ্ঞানৰ পৰা ভিন্ন হয়।

প্ৰমানৰ বাবে বেদৰ কিছু মন্ত্ৰ প্ৰস্তোত কৰা হ'ল ঃ-

যেনেকৈ পৰমেশ্বৰ কবীৰ সাহেবে উপৰোক্ত শব্দ বাণীত স্বয়ং কৈছে যে মই ওপৰৰ লোকৰ পৰা গতিকৰি পৃথিৱীলৈ আহোঁ। মোৰ এই ভেদক কোনেওঁ নেজানে। সন্ত গৰীবদাসে কৈছে যে ঃ-

"গৰীব অজব নগৰ মে লে গয়া মোককো সৎগুৰু আন।
ঝিলকে বিম্ব আগধ গতি সুতে চাঁদৰ তান।।"

অৰ্থাৎ গৰীবদাস মহাৰাজে কৈছে যে, সৎগুৰু কবীৰ সাহেব ওপৰৰ লোকৰ পৰা গতিকৰি পৃথিৱীত আহি মোক নিজৰ লগত ওপৰত এক অদ্ভূত নগৰ অথবা লোকলৈ লৈ গ'ল আৰু মই নিচিন্ত হৈ গলোঁ যে, মৃত্যুৰ পিছত অতি সুখদায়ী সুখৰ সাগৰ সৎলোকত সৎভক্তি কৰি গুচি যাম।

বেদেওঁ একে কথাকে কয় যে, পৰমেশ্বৰ ওপৰৰ লোকত বিৰাজমান আছে। তাৰ পৰা গতিকৰি পৃথিৱীলৈ আহে। পূন্যাত্মাক প্ৰাপ্ত হয়। তেখেতক উপদেশ প্ৰদান কৰে। যথাৰ্থ অধ্যাত্মিক জ্ঞান বা নিজৰ মূখেৰে বাণী কৈ শুনায় যাক তত্বজ্ঞান (সূক্ষ্মবেদ) কোৱা হয়।

প্ৰমান ঃ- ঋকবেদ মণ্ডল ৯ সুক্ত ৫৪ মন্ত্ৰত ঃ-

"অয়ম বিশ্বানি তিষ্ঠতি পুনানোম ভূৱনোপৰি সোমঃ দেবঃ ন সূৰ্য্যঃ।

অৰ্থাৎ যেনেকৈ সূৰ্য্যই ওপৰ আকাশত থাকি সকলোকে প্ৰকাশ আৰু উষ্ণতা প্ৰদান কৰে, এনেকৈয়ে অমৰ পৰমেশ্বৰে সকলোকে পৱিত্ৰ কৰি সম্পূৰ্ণ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ওপৰ ভাগত (তিষ্ঠতি) বিৰাজমান হৈ এক স্থানত বহি আছে।

"ঋকবেদ মণ্ডল ৯ সুক্ত ৮৬ মন্ত্ৰ ২৬" ঃ-

ইন্দুঃ পুনানঃ অতি গাহতে মৃয়ঃ বিশ্বানি কৃনবন সুপথানি য়জ্যবে।
গাঃ কৃনবানঃ নিৰ্জিৰ্নম হয়ৰ্ত কবিৰ সত্যো ন ক্ৰীলন, পৰি বাৰম অৰ্য়্যতি।।(২৬)

অৰ্থাৎ যজ্ঞ অথবা ধাৰ্মীক অনুষ্ঠান অৰ্থাৎ পূজা কৰা ভকতসকলৰ বাবে পৰমেশ্বৰ সকলো ৰাস্তাক সুগম কৰি তেওঁলোকৰ কষ্টক নিজৰ তেজোময় ৰূপক সৰল অথবা কম প্ৰকাশযুক্ত কৰি

কবীৰ দেৱ অথবা কবীৰ পৰমাত্মা বিদ্যুৎ অথবা আকাশীয় বিজুলীৰ সমান তীব্ৰ গতিকৰি আহে। বিজুলীৰ দৰে ক্ৰীড়া কৰি শ্ৰেষ্ঠ পুৰুষ সকলক অথবা পূন্য আত্মাক প্ৰাপ্ত হয়। তেখেত কবীৰ অথবা কবীৰদেৱ হয়।

ঋকবেদ মণ্ডল ৯ সুক্ত ৮২ মন্ত্ৰ ১ ঃ-

অসবি সোমঃ অৰুষঃ বৃষা হৰিঃ ৰাজেৱ দস্মঃ অতি গা সচিক্ৰাদত।
পুনানঃ বাৰম পৰ্য্যতি অব্যয়ম শ্যেনঃ ন য়োনি ঘৃতৱন্তম আসদম।।

অৰ্থাৎ যি সকলোকে উৎপত্তি কৰা তেজোময় শৰীৰযুক্ত পৰমেশ্বৰ যথাৰ্থ আধ্যাত্মিক জ্ঞান তথা সুখদাতা পাপক হৰণ কৰোতাজন এই (ৰাজেৱ) ৰজাৰ সমান (দস্মঃ) দৰ্শনীয় হয়। অথবা এই পূৰ্ণ পৰমাত্মা ওপৰত নিজ লোক ৰূপ ৰাজধানীত সিংহাসনত বিৰাজমান হৈ আছে। তেখেতৰ ছবি দেখাত ৰজাৰ সমান হয়। সেই পৰমাত্মা তাৰ পৰা গতিকৰি পৃথিৱী আদি লোক লোকান্তৰত জ্ঞান দিয়াৰ বাবে আহে। তেখেতৰ অমৃতবানীৰ ধ্বনি শুনা আছে, তেখেত (ৰাৰম) বৰনীয় পুৰুষসকলক অথবা শ্ৰেষ্ঠ আত্মসকলক যি দৃঢ় ভক্তসকলক প্ৰাপ্ত হয়। নিজৰ অমৃতবাণীৰে পৱিত্ৰ কৰি প্ৰাপ্ত হয়, যেনেকৈ (স্নেহঃ) আকাশীয় বিজুলী স্নেহযুক্ত স্থানত আধাৰ কৰি প্ৰাপ্ত হয়। ঠিক একেধৰনে পৰমেশ্বৰ নিজৰ প্ৰিয় পাত্ৰসকলক প্ৰাপ্ত হয়।

ভাৱাৰ্থ ঃ- পৰমাত্মা সকলোতকৈ ওপৰৰ লোক সৎলোকত সিংহাসনত এক সম্ৰাটৰ সমান শিৰত মুকুট পিন্ধি ওপৰত ছতৰী অথবা গম্বুজ ধাৰন কৰি আছে। এক গম্বুজ থকা মহলত বহি আছে। পৰমাত্মা দেখাত ৰজাৰ সমান যাৰ অথবা মনুষ্য আকাৰত আছে। যেনেকৈ আকাশীয় বিজুলী সেই ধাতুতহে পৰে যি ধাতুয়ে আকৰ্ষন কৰে। এই একেধৰনে পৰমাত্মা নিজৰ ৰাজধানীৰ পৰা গতি কৰি পৃথিৱী আদি লোকত আহে। যিসকল দৃঢ় ভক্ত হয়, তেওঁলোকৰ দ্বাৰা আকৰ্ষীত হৈ, সেই পূন্য আত্মাসকলক প্ৰাপ্ত হয়। তেখেতসকলক যথাৰ্থ আধ্যাত্ম জ্ঞান অথবা তত্বজ্ঞানৰ উপদেশ প্ৰদান কৰে।

কবীৰ পৰমেশ্বৰে নিজৰ দৃঢ় ভক্তসকলক ওপৰৰ পৰা আহি প্ৰাপ্ত হৈছিল সেইবিলাক নিম্ন উল্লেখ কৰা হ'ল।

১। মহাজন ধৰ্মদাস গাঁৱ বাঁন্ধৱগড় (মধ্যপ্ৰদেশ)
২। শ্ৰী নানক দেৱ মহাশয় শিখ ধৰ্মৰ প্ৰৱৰ্তক।
৩। শ্ৰী দাদু দাসদেৱ
৪। সন্ত গৰীবদাস মহাশয়, গাঁৱ- ছোড়ানি, জিলা- ঝজ্জৰ হাৰিয়ানা।
৫। শ্ৰী মলূক দাস
৬। শ্ৰী ঘিসা দাস মহোদয়, গাঁৱ খেখড়া, জিলা- বাগপত, উত্তৰ প্ৰদেশ।

বিৱেচনা ঃ- চাৰিওঁ বেদ (ঋকবেদ, যজুৰ্বেদ, সামবেদ, অথৰ্ববেদ) পৰমাত্মাৰ পৰিচয় দিয়ে। পৰমাত্মা কেনেকুৱা ? কি লীলা কৰে ? ক'ত নিবাস কৰে ? তেখেতক প্ৰাপ্ত কৰাৰ বিধি অথবা সাধনা কোনটো ? চাৰিওঁ বেদক হিন্দু ধৰ্ম অথবা সনাতন পন্থৰ সৎ বিদ্যাৰ শ্ৰোত স্বৰূপ। উপৰোক্ত বা আগলৈ যি বেদৰ মন্ত্ৰ উল্লেখ কৰা হ'ব, এইবিলাকত স্পষ্ট আছে যে, পৰমাত্মাই এনেকুৱা লীলা কৰে। বেদত বৰ্ণনা কৰা পৰমাত্মাৰ লক্ষন সমূহত কেৱল কবীৰ পৰমাত্মা শিপিনী (জুলাহ ধাণক কোলী) হে সঠিক ভাৱে সমিল মিল আছে। বেদত কবীৰ দেৱ নাম কবীৰ পৰমেশ্বৰ বোধক। এই কাৰনে কবীৰ পূৰ্ণ পৰমাত্মা হয়। (Kabir the weaver is complete God.)

ঋকবেদ মণ্ডল ৯ সুক্ত ৮২ মন্ত্র ২ ঃ-

কবীৰবেধস্যা পৰ্য়েষি মাহিনাম অত্যঃ ন মৃষ্ট অভি বাজম অৰ্ষসি।
অপসেধন দুৰিতা সোম মৃলয় ঘৃতম বসানঃ পৰিয়াসি নিৰ্নিৰ্জম।।

অৰ্থাৎ হে পৰমেশ্বৰ! আপুনি উপদেশ কৰাৰ অথবা যথাৰ্থ আধ্যাত্মিক আৰু সাংসাৰিক জ্ঞান অথবা তত্বজ্ঞান কোৱাৰ ইচ্ছাৰে মহাপুৰুষ সকলক প্ৰাপ্ত হয়। পূন্য আত্মসকলক ওপৰৰ লোকৰ পৰা গতিকৰি আহি লগ ধৰে। আপুনি অত্যন্ত গতিশীল পদৰ্থৰ সমান তীব্ৰগামি হৈ অথবা অতিবেগেৰে গতিকৰি আমাৰ আধ্যত্মিক অনুষ্ঠানত আহি অৱশ্যই উপস্থিত হয়। আপোনি কবীৰদেব অথবা কবীৰ প্ৰভূ হয়। (বেদৰ পৰমেশ্বৰৰ বাস্তৱিক নাম যি তেখেতৰ শৰীৰৰ হয়, সেইটো কবীৰদেব লিখা আছে। আমি আৰু পূৰ্বৰ সকলো সন্তয় 'ৱ' ক 'ব' বুলি কওঁ। যেনেকৈ ৱেদ ক বেদ বুলি কোৱা হয়। এইদৰেই ৱেদত লিখা কৱিৰ দেৱ ক কবীৰ পৰমত্মা বোলা হয়। পৰমাত্মায়ে ও সন্তক এই একে নামেৰে নিজৰ পৰিচয় দিলে। মুছলমান ধৰ্ম প্ৰৱৰ্তক হজৰত মহম্মদক ও কবীৰ পৰমেশ্বৰে লগ ধৰিছিল। তেখেতকো নিজৰ নাম কবীৰ আল্লাহ বুলি কৈছিল। সেই নামকে আল্লাহ অকবীৰ, আল্লাহ অকবৰ, আল্লাহ কবীৰন আদি উচ্ছাৰণ কৰা হয়।) হে কবীৰদেব! অথবা কবীৰ পৰমেশ্বৰ! আপুনি শুদ্ধ স্বৰূপ হয়, পাপনাশক হয়। আমাৰ পাপক নিৱাৰন কৰক। যি পাপৰ কাৰনে জীৱই কষ্ট ভোগ কৰে, তাক সমাপ্ত কৰক। এই শক্তি কেৱল আপুনি কবীৰ দেবত আছে। আপুনি যেনেকৈ নিজৰ লীলা কৰে, সেই লীলা কৰি অথবা স্বশৰীৰ প্ৰকট হৈ আমাক বিশুদ্ধ কৰক।

ঋকবেদ মণ্ডল ন ৯ সুক্ত ৯৬ মন্ত্ৰ ১৭ ঃ-

"শিশুম জজ্ঞানম হৰ্য্যতম মৃজন্তি সুভ্ভন্তি ৱহিন মৰুতঃ গনেন।
কৱিৰগীৰ্ভি কাব্যনা কবিঃ সন্ত সোমঃ পৱিত্ৰম অত্যতি ৰেভন।।"(১৭)

অৰ্থাৎ যেনেকৈ পৰমেশ্বৰ কবীৰ দেবে নিজৰ প্ৰিয় ভক্ত ধৰ্মদাসক তথা প্ৰিয় দৃঢ় ভক্ত গৰীবদাস মহাৰাজক কৈছিল যে মই চাৰিওঁ যুগত (সত্যযুগ, ত্ৰেতাযুগ, দ্বাপৰযুগ, তথা কলিযুগ)ত স্বশৰীৰ প্ৰকট হওঁ। সংসাৰত প্ৰকট হোৱা দুই প্ৰকাৰৰ লীলা কৰো ঃ-

১। প্ৰথম লীলা ঃ- প্ৰত্যেকযুগত মই শিশু অথৱা নৱজাত বালকৰ ৰূপ বনাই পদূম ফুলত বিৰাজমান হওঁ। তাৰপৰা নিসন্তান দমপত্তিয়ে মোৰ গুপ্ত প্ৰেৰনাৰ ফলত নিজৰ ঘৰলৈ লৈ যায়। লালন পালনত ডাঙৰ হোৱা লীলা কৰি মই তত্বজ্ঞান নিজৰ মূখকমলৰ পৰা কওঁ যি কবীৰ বাণীৰ দ্বাৰা (বেদত কবিৰগিৰ্ভি কাব্যেনা অথবা কবিতাৰ দোহা, চৌপাই (ছন্দ) শব্দ অথবা কবিতাৰ ৰূপত শুনোৱা কাৰনে মই কবিৰ উপাধি ও প্ৰাপ্ত কৰোঁ। কিন্তু মই পূৰ্ণ পৰমাত্মা হওঁ। (কবীৰ বাণী হম হী অলখ আল্লাহ হ্যাঁয় মূল ৰূপ কৰতাৰ। অনন্ত কোটি ব্ৰহ্মাণ্ডত মে মেই হী সিৰজনহাৰ। অৰ্থাৎ কবীৰ দেবে ৬০০ বছৰৰ পূৰ্বত কোৱা কবীৰ বাণীত আছে যে, মই সেই অলখ আল্লাহ হওঁ যাক কোনেও নাজানে। মইয়ে সংসাৰ ৰূপী বৃক্ষৰ শিপা (Root) হও অথবা সকলোৰে ধাৰন-পোষন কৰ্ত্তা। সৰ্বব্ৰহ্মাণ্ডৰ উৎপত্তিওঁ মইয়ে কৰিছো।

ঋকবেদ মণ্ডল ৯ সুক্ত ৯৬ ৰ আগত মন্ত্ৰ ১৮ ত স্পষ্ট আছে যাক আগলৈ বৰ্ননা কৰা হ'ব।

২। দ্বীতিয় প্ৰকাৰৰ লীলা ঃ- মই (কবীৰ) যিকোনো সময়ত সাধু বেশত প্ৰকট হৈ পূন্যৱান আত্মাক লগধৰো। তেখেতসকলক সত্য আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ সমভেদ দিওঁ। যিসকল পূন্যআত্মাক

কলিযুগত প্ৰাপ্ত হৈছে তেওঁলোকৰ নাম পূৰ্বতে উল্লেখ কৰা হ'ল। শিশুৰূপত প্ৰকট হোৱাৰ উপলক্ষ্যত এই খবৰ (বাৰ্তা) প্ৰকাশিত কাৰ হৈছে। কবীৰ সাহেবে কৈছে যে, মই চাৰিওঁ যুগত শিশুৰূপ লৈ লীলা কৰো।

সৎযুগ মে সৎসুকৃত কহ তেৰা, ত্ৰেতা নাম মুনিন্দ্ৰ মেৰা।
দ্বাপৰ মে কৰুনাময় কহায়া, কলযুগ নাম কবীৰ ধৰায়া।।

অৰ্থাৎ কবীৰ সাহেবে কৈছে যে সত্যযুগত মোৰ নাম সৎসুকৃত আছিল। ত্ৰেতাযুগত মুনিন্দ্ৰ নাম আছিল। দ্বাপৰত কৰুণাময় আছিল আৰু কলিযুগত মই নিজৰ নাম কবীৰ ৰাখিলো।

ঋকবেদ মণ্ডল ৯ সুক্ত ৯৬ মন্ত্ৰ ১৭ ত কোৱা আছে যে ঃ-

সৰলাৰ্থ ঃ- (শিশুম জজ্ঞানম হৰ্য়ন্তম) পৰমেশ্বৰ নিজৰ পৰিকল্পনাৰ কাৰ্য্যক্ৰমৰ অনুসৰি তত্বজ্ঞান প্ৰকাশ কৰা উদ্দেশ্যৰে শিশুৰূপত প্ৰকট হয়। সেই শিশুৰ তেজোময় বহুত অধিক থাকে। ডাঙৰ হৈ তত্বজ্ঞান কয়। তেখেতৰ জ্ঞানক শুনি (মৰুতো গণেন) ভক্তসকল সেই পৰমাত্মাৰ অনুযায়ি হয়। সেই ভক্তসকলে পৰমাত্মাৰ মহিমাৰ গুনগান গায়। (মৃজন্তি সুভ্যন্তি) পৰমাত্মাৰ দ্বাৰা কোৱা তত্বজ্ঞান বুদ্ধিজীৱি ব্যক্তি সকলে বুজি পায় যি বহুত শুভকাৰক হয়। এই সাধনা (বহিন) শীৰ্ঘে লাভদায়ক হয়। (কবিঃ সোম) অমৰ পৰমাত্মা কবীৰদেব তত্বজ্ঞান (কাব্যনা) কবিত্ব ৰে অথবা শব্দ, দোহা চৌপাই (কবিতাৰ ছন্দ আদি)ৰ ৰূপত (পবিত্ৰম) পবিত্ৰ (কবিৰগিৰ্ভি) কবিৰবাণী দ্বাৰা অথবা কবীৰ বাণী দ্বাৰা (অত্যেতি ৰেভনসন) অধিক উচ্ছ শব্দৰে জোৰ জোৰকৈ কৈ শুনাই লীলা কৰে। কেতিয়াবা মাজ বজাৰত বা চাৰিআলিত থিয় হৈ গানৰ ৰূপত গাবলৈ ধৰে। আগলৈ মন্ত্ৰ ১৮ ত কোৱা হয় যে, এই কাৰনে পৰমাত্মা এক প্ৰসিদ্ধ কবিৰ পদৱী প্ৰাপ্ত কৰে।

ঋকবেদ মণ্ডল ৯ সুক্ত ৯৬ মন্ত্ৰ ১৮ ঃ-

"ঋষিমনা য় ঋষিকৃত স্বৰ্ষাঃ সহস্ৰনীভঃ পদৱী কবিনাম।
তৃতীয়ম ধাম মহিমঃ সিষান সোমঃ বিৰাজম অনুৰাজতি স্তোপ।।" (১৮)

অৰ্থাৎ - (য়) যি সন্ত বা ঋষি ৰূপত প্ৰকট (ঋষিকৃত) ঋষি দ্বৰা ৰচনা কৰা (সহস্ৰনীযঃ) হেজাৰ হেজাৰ সংখ্যাত বাণী (ঋষিমনা) সাধু স্বভাৱৰ ভক্তসকলৰ বাবে (স্বৰ্ষাঃ) স্বৰ্ণ ৰ সমান সুখদায়ক হয়। সেইকাৰনে পৰমাত্মা (কবিনাম পদৱীঃ) প্ৰসিদ্ধ কবিসকলত কবিৰ পদৱী ওঁ প্ৰাপ্ত কৰে অথবা তত্বজ্ঞান ক দোহা, চৌপাই, শব্দ (ছন্দ) ৰ ৰূপত বাণী উচ্ছাৰণ কৰাৰ কাৰনে পূৰ্ণ পৰমাত্মাক কবি বুলিওঁ কোৱা হয়। কিন্ত সেই (সোম সন) অমৰ পৰমাত্মা হয়। তেখেত পৰমাত্মা (মহিষঃ) বিশাল পৃথিৱীত অথবা সৎলোকত (তৃতীয়ম ধাম) পৃষ্ঠ অথবা ভাগত (সিষাসন) সৰ্বৰে পালন কৰা ইচ্ছা কৰি (অনুৰাজতি) তেজোময় শৰীৰযুক্ত (স্তোপ) গম্বুজ থকা মহলত (বিৰাজম) বিৰাজমান আছে। তাত ৰজাৰ সমান আসনত বহি আছে। ঋকবেদ মণ্ডল ৯ সুক্ত ৫৪ মন্ত্ৰ ৩ ত ও প্ৰমাণ আছে যে, পৰমাত্মা (বিশ্বানি ভূৱনোপৰি তিষ্ঠন্তি) সম্পূৰ্ণ ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ওপৰৰ ভাগত অধিষ্ঠিত হৈ আছে।

ঋকবেদ মণ্ডল ৯ সুক্ত ৯৫ মন্ত্ৰ ২ ঃ-

"হৰিঃ সৃজানঃ পথ্যাম ঋতস্য ইয়ৰ্তি বাচম অৰিতেব নাৱম।
দেবঃ দেবানাম গুহ্যানি নাম অবিস্কৃনোতি বৰ্হিষ প্ৰবাচে।।"

অৰ্থাৎ (হৰিঃ সৃজানঃ) তেখেত পূৰ্বোক্ত পৰমেশ্বৰ নিজৰ অন্য সৰল শৰীৰ সৃজন কৰি পৃথিৱীত প্ৰকট হৈ (ঋতস্য পৰ্থ্যাম বাচম) বাণী দ্বাৰা ভক্তিৰ সত্য মাৰ্গক কৈ শুনায় আৰু ভক্ত

সকলক (ইয়র্তি) সত্য সাধনা কৰাৰ প্ৰেৰনা যোগায়। পৰমাত্মা দ্বাৰা কোৱা সত্য সাধনাই সাধকক এনে ভৱসাগৰ ৰ পৰা পাৰ কৰি দিব। যেনেকৈ (অৰিতেব নাবম) নাওঁখনে নদীক পাৰ কৰি দিয়ে। (দেবানম দেবঃ) সকলো দেবৰ ও দেব অৰ্থাৎ সৰ্ব প্ৰভূৰ প্ৰভূ অথবা পৰমেশ্বৰ (বৰ্হিষি প্ৰবাচে) বাণী ৰূপী যজ্ঞ ৰ বাৱে অথবা তত্বজ্ঞান দ্বাৰা (গুহ্যানি) গুপ্ত (নাম) ভক্তিৰ নামবিলাক অথবা মন্ত্ৰ ৰ (অবিস্কৃনোতি) আৱিস্কাৰ কৰে। অৰ্থাৎ যি যথাৰ্থ ভক্তি মন্ত্ৰ প্ৰচলিত গ্ৰন্থত নাই, সেইবিলাক প্ৰকট কৰুৱায়। কবীৰ সাহেবে নিজৰ অমৃতবাণীত (তত্বজ্ঞানত) কোৱা আছে যে,

সোহম শব্দ হ'ম জগ মে লায়ে। সাৰ শব্দ হম গুপ্ত ছোপায়ে।
সোহম ওপৰ অউৰ হ্যাঁয় সৎসুকৃত একনাম। সব হংসো কা জাহা বাস হ্যাঁয় বস্তী হ্যাঁয় বিন থামা।।

অৰ্থাৎ কবীৰ সাহেবে কৈছে যে, মইয়ে সোহম নামৰ আৱিস্কাৰ কৰিছো, অথবা জগতত আনিছো আৰু প্ৰকট কৰিছো। এই সোহমৰ ওপৰত অন্য শ্ৰেষ্ঠ নাম আছে। যিটো নেকি মই এতিয়াওঁ লোকুৱাই ৰাখিছোঁ। এই মন্ত্ৰটো সেই সময়লৈকে অথবা কলিযুগ পাঁচ হেজাৰ পাঁচশ পাঁচ বছৰ পাৰ হোৱালৈকে (চন ১৯৯৭ কলিযুগত ৫৫০৫ বছৰ সম্পূৰ্ণ হৈছে ইয়ালৈকে) লোকুৱাই ৰাখিব লাগিছিল। কবীৰ সাগৰ গ্ৰন্থত পৰমাত্মায়ে কৈছে যে ঃ-

ধৰ্মদাস মেৰী লাখ দুহাই সাৰশব্দ বাহৰ না যহি।
সাৰশব্দ বাহৰ জো পৰহী।
বিচলী পিঢ়ী হংস নহী তিৰহী।
সাৰশব্দ তব তক ছোপাই।
জব পাঁচ হজাৰ পাঁচ সৌ পাঁচ কলিযুগ ন বীত জাই।।

অৰ্থাৎ কবীৰ সহেবে এই দুয়োটা নাম (সোহম অউৰ সাৰশব্দ) সন্ত ধৰ্মদাসক কৈছিল, কিন্ত অন্যক কবলৈ বা দীক্ষা দিবলৈ বাধা দিয়া আছিল। কলিযুগৰ উপৰোক্ত সময় লৈকে সাৰশব্দ লোকাই ৰাখিবলৈ কৈছিল। যদি এনেকুৱা নহয়, তেতিয়া কলিযুগৰ মধ্যপিঢ়ি অথবা চন ১৯৯৭ ৰ পৰা যি সত্য ভক্তিমাৰ্গ প্ৰচনল হব এই জীৱকুল পাৰ হ'ব নোৱাৰিব। সেই সময়ত অথবা কলিযুগৰ ৫৫০৫ বছৰ পূৰ্ণ হোৱাৰ পিছত এজন মহাপুৰুষে এই সাৰশব্দক মোৰ আদেশ মৰ্মে উপদেশী সকলক প্ৰদান কৰিব। সমস্ত সংসাৰ মানবে সেই মহাপুৰুষৰ পৰা শৰন গ্ৰহণ কৰিব। সেই সময়ত কলিযুগতে সত্যযুগৰ আৰম্ভনি হ'ব। সৰ্ব নৰ-নাৰী শুদ্ধ অত্মাৰ হ'ব আৰু পৰমাত্মাক ভয় কৰি পাপ ত্যাগ কৰি পূণ্য ও পৰমাৰ্থ কৰিব। সৰ্ব ধৰ্ম বা জাতি এক মানব ধৰ্ম আৰু জীৱ মাত্ৰে জাতি হিচাবে থাকিব। এই প্ৰমাণ পবিত্ৰ কবীৰ সাগৰ গ্ৰন্থৰ অধ্যায় স্বসমবেদ বোধৰ পৃষ্ঠ ১২১ আৰু ১৭৮ ত পোৱা যায। ঋকবেদ মণ্ডল ৯ সুক্ত ৯৪ মন্ত্ৰ ১ ঃ- এই মন্ত্ৰত কোৱা আছে যে পৰমাত্মা তত্বজ্ঞানেৰে (কৃনানঃ পৰতে কৰিয়ন ন তজম) কবিৰ সমান আচৰন কৰি বিচৰন কৰি সৰ্ব আত্মাক পবিত্ৰ কৰে।

ঋকবেদ মণ্ডল ৯ সুক্ত ২০ মন্ত্ৰ ১ ঃ-

"প্ৰ কবিৰদেব বিতয়ে অব্যঃ বাৰেভ অৰ্ষতি সাহান বিশ্ব্য অতি স্পৃস্ধ।"

অৰ্থাৎ (প্ৰ) বেদজ্ঞান দাতা কাল ব্ৰহ্মৰ পৰা ভিন্ন (কবিৰদেব) কবিৰদেৱ অথবা কবীৰ পৰমেশ্বৰ (বাৰেভিঃ) শ্ৰেষ্ঠ আত্মাক (বীতয়ে) ভক্তি ধনৰ প্ৰাপ্তিৰ বাৱে (অৰ্ষতি) জ্ঞান প্ৰদান কৰে। তেখেত (অব্যঃ) অবিনাশী সকলোৰে ৰক্ষক হয়। (সাহ্যান)সহিষ্ণুতা পূৰ্ণ হয়। (বিশ্বা) সৰ্বতত্ব জ্ঞানহীন সকলক (স্পৃৰ্ধঃ) আধ্যাত্ম জ্ঞান চৰ্চা ৰূপী বাক্ যুদ্ধত (অভি) তিৰস্কাৰ কৰে অথবা

অজ্ঞানীসকলক পৰাজিত কৰি দিয়ে।

ভাৱাৰ্থ ঃ- এই বেদ মন্ত্ৰতো এইয়ে প্ৰমাণ হ'ল যে, কবিৰদেব অৰ্থাৎ কবীৰ পৰমাত্মায় পূণ্য আত্মাসকলক জ্ঞান প্ৰদান কৰে। অজ্ঞানীসকলক তিৰস্কাৰ কৰে তেখেত কাল পুৰুষৰ পৰা অন্যজন হে হয়।

অজ্ঞানীসকলক তিৰস্কাৰ কৰা কথাৰ প্ৰমাণ ঃ-

-ঃশাস্ত্ৰাৰ্থ মহৰ্ষি সৰ্বানন্দ তথা পৰমেশ্বৰ কবীৰ (কবিৰ্দেব) ৰ মাজত ঃ-

সৰ্বানন্দ নামেৰে এজন মহৰ্ষি আছিল। তেওঁৰ মাতৃ শ্ৰীমতী শাৰদা দেবী প্ৰাৰব্ধৰ পাপ কৰ্মৰ বাবে দুখ কষ্ট ভোগী আছিল। তাই বহুবছৰ ধৰি কষ্ট নিৰাৰনৰ বাবে সকলোধৰনৰ পূজা পাতল বা তন্ত্ৰ মন্ত্ৰ আদিওঁ কৰিছিল। কষ্টৰ পৰা মূক্তি পাবৰ বাবে বহুতো ঔষধ আদিওঁ খাইছিল। কিন্ত কোনো ধৰনৰ উপশম হোৱা নাছিল। সেই সময়ৰ সকলো মহৰ্ষি সকলৰ পৰা উপদেশ আদিওঁ প্ৰাপ্ত কৰিছিল, কিন্ত সকলো মহৰ্ষি সকলে শাৰদা দেবীক কৈছিল যে, এইটো আপোনাৰ পাপ কৰ্মৰ দণ্ড প্ৰাৰব্ধ কৰ্মৰ হয় আৰু ইয়াৰ ক্ষমা হ'ব নোৱাৰে, কৰ্ম দণ্ড ভোগ কৰিয়ে কাটিব লাগে। উদাহৰনো দিছিল যেনেকৈ ভগৱান শ্ৰী ৰামে বালীক বধ কৰিছিল, তাৰ কৰ্মদণ্ড শ্ৰী ৰাম (বিষ্ণু) ৰ আত্মায় শ্ৰীকৃষ্ণ হৈ ভূগিছিল। বালীৰ আত্মা চিকাৰী হ'ল, যিজনে শ্ৰীকৃষ্ণক ভৰিত বিষাক্ত কাড় মাৰি বধ কৰিছিল। এনেধৰণৰ কথাবোৰ শুনি শ্ৰীমতী শাৰদা দেবী দূখমনেৰে প্ৰাৰব্ধ পাপ কৰ্মৰ কষ্ট কান্দি কান্দি ভোগী আছিল। এদিনাখন নিজৰ সম্বন্ধীয়ৰ পৰা কাশীত (স্বয়ংভূ) স্বয়ং স্বশৰীৰ প্ৰকট হোৱা (কবিৰদেব) কবীৰ পৰমেশ্বৰ অৰ্থাৎ কবীৰ প্ৰভূৰ বিষয়ে জানিব পাৰি তেখেতৰ পৰা উপদেশ গ্ৰহন কৰিলে তথা সিদিনাখনেই কষ্ট মূক্ত হৈ গ'ল। কিয়নো পবিত্ৰ যজুৰ্বেদ অধ্যায় ৫ মন্ত্ৰ ৩২ ত লিখা আছে যে, "কবিৰং ঘাৰি ৰসি" অৰ্থাৎ (কবিৰ) কবিৰদেব অথবা কবীৰ প্ৰভূ (অংঘাৰি) পাপৰ শত্ৰু (অসি) হয়। পুনৰ সেই একে যজুৰ্বেদত অধ্যায় ৮ মন্ত্ৰ ১৩ ত লিখা আছে যে, পৰমাত্মা (এনসঃ এনসঃ) অধৰ্মৰ ওঁ অধৰ্ম অৰ্থাৎ পাপৰো পাপ ঘোৰ পাপক ওঁ সমাপ্ত কৰি দিয়ে। প্ৰভূ (কবিৰদেব) কবীৰ পৰমেশ্বৰে শাৰদা দেবীক কৈছিল যে এই সূখতো মাৰ ভাগ্যত নাছিল, মই মোৰ কোষ বা কোটাৰ পৰা প্ৰদান কৰিছো আৰু পাপ ক্ষমা কৰা বা পাপ বিনাশক হোৱাৰ প্ৰমান দিলে। আপোনাৰ পুত্ৰ মহৰ্ষি সৰ্বানন্দয়ে কৈ ফুৰে যে প্ৰভূৱে পাপ নাশ নকৰে তথা আপুনি মোৰ উপদেশ গ্ৰহণ কৰি আত্মা কল্যান কৰাওঁক। তাই পৰমেশ্বৰ কবীৰ দেৱৰ পৰা উপদেশ গ্ৰহন কৰি আত্মা কল্যান কৰিলে। মহৰ্ষি সৰ্বানন্দ শাস্ত্ৰাৰ্থে কৰিবলৈ প্ৰবল ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰি থাকে। সেই সময়ৰ সমকালীন সৰ্ব বিদ্বান সকলক শাস্ত্ৰাৰ্থত পৰাজয় কৰিছিল। এই চেগতে সৰ্বানন্দই নিজৰ নাম মাকক কৈ সলনি কৰি নিজৰ নাম সৰ্বাজীত ৰখাৰ ইচ্ছা ব্যক্ত কৰিলে। সৰ্বানন্দই মাকক প্ৰাৰ্থনা কৰি জনালে যে তেখেতৰ নাম সৰ্বানন্দৰ পৰা সলনি কৰি সৰ্বাজীত ৰাখিবলৈ অনুৰুধ জনালে। মাতৃয়ে পুতেক সৰ্বানন্দ নাম কিবা বেয়া হ'ল নিকি বুলি প্ৰশ্ন কৰিলে। মহৰ্ষি সৰ্বানন্দই মাতৃক কলে যে, মই সকলো বিদ্বোৱানক শাস্ত্ৰাৰ্থত পৰাজিত কৰিছো। এই কাৰনে মোৰ নাম সৰ্বাজীত ৰাখি দিয়ক। মাতৃয়ে কলে, পুত্ৰ এক বিদ্বান মোৰ গুৰু মহাৰাজ কবিৰদেব (কবীৰ প্ৰভূ)ক ওঁ পৰাজিত কৰি দিয়া, তেতিয়া তুমি অহাৰ লগে লগে তোমাৰ নাম সৰ্বাজীত ৰাখি দিম। মাকৰ এনে বচন শুনি শ্ৰী সৰ্বানন্দ প্ৰথমে হাঁহি মাৰিলে অকৌ মাক কলে মাতৃ আপুনি তেনেই হোজা। সেই শিপিনী (ধানক) কবীৰ অশিক্ষিত হয়। তেখেতক কি পৰাজিত কৰিব লাগে ? এইমাত্ৰ গৈ লগে লগে পৰাজিত কৰি আহোঁ।

মহৰ্ষি সৰ্বানন্দ সকলো শাস্ত্ৰক এখন গৰুগাড়ীত ৰাখি সেই শিপিনীৰ আবাস স্থানলৈ প্ৰস্থান কৰিলে। কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ লালন-পালনৰ পুত্ৰী কমালীক পানী ভৰাই থকা কোৱা বা নাদত লগ পালে। সৰ্বানন্দক হঠাতে ভয়ঙ্কৰ পিয়াহ লাগিল। তেখেতে ছোৱালী জনীক পানী খোৱাবলৈ নিৰ্দ্দেশ দিলে। আৰু কলে যে মই পিয়াহত অস্থিৰ হৈ পৰিছো। ছোৱালী জনীয়ে বাল্টি ভৰাই পানী উলিয়াই সৰ্বানন্দক পানী খোৱালে। সেই সময়ত শিপিনী চুবুৰীৰ বা চোকৰ সকলো পৰিয়ালৰ সদস্যসকলে ব্ৰাহ্মন জনক লক্ষ্য কৰি ভূলক্ৰমে তাত উপস্থিত হোৱা বুলি অনুভৱ কৰি আছিল। পিয়াহ কমি যোৱাৰ পিছত সৰ্বানন্দই ইফালে সিফালে চাই যে কোনোবাই মোক শিপিনী চোকত থকা নাদৰ পানী খাই থাকোতে মোক কোনোবাই দেখা নাইতো। বহুত পুৰুষ মহিলাই তেখেতক চাই হাঁহি আছিল। নিজৰ পৰিস্থিতি নিকা কৈ ৰাখিবৰ বাবে সুধিলে হেৰা ছোৱালীজনী এই পানী খোৱা নাদ কোন জাতিৰ হয় ? কমালীয়ে উত্তৰ দিলে যে, বিপ্ৰ মহাশয়! শিপিনীৰ গাঁৱত শিপিনীৰ হে কুঁৱা বা নাদ হব ব্ৰাহ্মনৰ কুঁৱা তো থাকিব নোৱাৰে। সৰ্বানন্দই উচ্ছ সুৰত কলে মূৰ্খ ছোৱালী আগতে নকলি কিয় এইটো যে ক্ষুদ্ৰ লোকসকলৰ নাদ বুলি। মোৰ ধৰ্মভ্ৰষ্ট কৰি দিলা। কমালীয়ে কলে যে, বিপ্ৰ মহাশয়! তেতিয়া আপুনাৰ প্ৰান ৰক্ষাৰ কথা আছিল, এতিয়া পিয়াহৰ তৃপ্তিভৰাই পানী খোৱাৰ পিছত আপুনাৰ উচ্ছজাতি লৈ মনত পৰিল। সৰ্বানন্দই কলে যে হেৰা ছোৱালী! কবীৰৰ ঘৰ ক'ত আছে ? কৈ আছো বুলি কমালীয়ে কবলৈ ললে ঃ-

"কবীৰ কা ঘৰ শিখৰ মে জহাঁ সলেলী গৈল।
পাঁৱ না টিকে পৰ্পীল (পৰুৱা) ৰে পণ্ডিত লাদৈ বৈল।।"

ভৱাৰ্থ ঃ- কমালী ভনীয়ে কলে যে কবীৰৰ বাস্তৱিক ঘৰ সৎলোকত আছে। তালৈ যোৱা মাৰ্গ বৰ পিছল। সত্য সাধনা কৰি তেখেতৰ ঘৰ প্ৰাপ্ত হয়। তালৈ পৰুৱা ওঁ যাব নোৱাৰে। আপুনিতো গৰুগাড়ীত গ্ৰন্থ ভৰাই ঘূৰি আছে য'ত পৰমেশ্বৰ প্ৰাপ্তিৰ কোনো বিধি নাই। সৰ্বানন্দই কলে, ছোৱালী! পোনপটিয়াকৈ কোৱা, এই গাঁওখনত কবীৰ ক'ত নিবাস কৰে ? কমালী ভনীয়ে কলে যে, হে বিপ্ৰৱ মোৰ পিছে পিছে আহক। মই তেখেতৰ জীয়েক হওঁ। কমালীয়ে নিজৰ ঘৰৰ দূৱাৰৰ সম্মূখত আহি কলে আহক মহৰ্ষি মহাশয় এইখনেই পৰমপিতা কবীৰৰ ঘৰ। শ্ৰী সৰ্বানন্দ মহৰ্ষিয়ে কমালীক নিজৰ ঘটি এখন পানীৰে উপচি পৰাকৈ ভৰাই ঘটিটো লাহে লাহে লৈ গৈ কবীৰক দিবলৈ কলে আৰু উত্তৰত তেখেতে কি দিব সেইখিনি মোক জনাবলৈ দিবা। কমালীয়ে অনা পানীৰে ভৰি থকা ঘটিত এডাল কোপোৰ ছিলাই কৰা বেজী ডালি দিলে আৰু অলপ পানী মাটিত পৰি গ'ল তথা ঘটিখন উভতাই মহৰ্ষিজনলৈ পঠাই দিলে। কমালীয়ে ঘটিটো উভতাই অনাত কবীৰদেৱে কি উত্তৰ দিছে বুলি সৰ্বানন্দই সুধিলে। কমলীয়ে প্ৰভূৰ দ্বাৰা কাপোৰ ছিলাই কৰা বেজী ডালি দিয়া ঘটনাক্ৰম শুনালে। তেতিয়া মহৰ্ষি সৰ্বানন্দয় পৰম পূজ্য কবীৰ পৰমেশ্বৰ (কবিৰদেৱ) ক তেখেতৰ প্ৰশ্নৰ কি উত্তৰ দিলে বুলি জানিব বিছাৰিলে। কবীৰ প্ৰভূৱে মহৰ্ষিক সুধিলে আপোনাৰ কি প্ৰশ্ন আছিল ? মহৰ্ষি জনে কলে, মই সৰ্ববিদ্বানক শাস্ত্ৰাৰ্থত পৰাজিত কৰিছো। মই মোৰ মাতৃক প্ৰাৰ্থনা কৰিছিলো যে, মোৰ নাম সৰ্বজিত থৈ দিয়ক। মোৰ মায়ে আপুনাক পৰাজিত কৰাৰ পিছত হে মোৰ নাম পৰিবৰ্তন কৰিবলৈ কৈছে। মই আপোনাৰ ওচৰলৈ এখন ঘটি পানীৰে পৰিপূৰ্ণ ভৰাই পঠোৱাৰ তাৎপৰ্য্য টো হ'ল মই জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ যেনেকৈ ঘটিটোত পানীৰে উপচি আছিল। ইয়াত আৰু পানী নধৰে অৰ্থাৎ মোৰ লগত জ্ঞান চৰ্চা কৰি কোনো লাভ নহব। আপোনাৰ জ্ঞান মোৰ ভিতৰত আৰু সমাবেশ নহয় ব্যৰ্থ চেষ্ঠা কৰা হ'ব। সেইকাৰনে পৰাজিত বুলি লিখি দিয়া তাতেই

আপুনাৰ কল্যান হ’ব।

পূজ্য কবীৰ পৰমেশ্বৰ (কবিৰদেব) এ কৈছিল যে, আপোনাৰ পানীৰে পৰিপূৰ্ণ ঘটিত লোহাৰ বেজী ডালি দিয়াৰ অভিপ্ৰায় এইয়ে যে, মোৰ জ্ঞান (তত্বজ্ঞান) ইমান গধুৰ যে যেনেকৈ বেজীয়ে পানী অপসৰিত কৰি তলত গৈ পৰিল। এইদৰে মোৰ তত্বজ্ঞান আপোনাৰ অসত্য জ্ঞান (লোক বেদ) ক অপসৰন কৰি আপোনাৰ হৃদয়ত সমাৱেশ হ’ব। মহৰ্ষি সৰ্বানন্দ মহাশয়ে প্ৰশ্ন কৰিবলবলৈ আগ্ৰহ কৰিলে। এজন বহুত বিদ্বান চৰ্চিত লোক শিপিনী (ধানকৰ) চুবুৰীত অহা দেখি ওচৰৰ সোজা অশিক্ষিৎ লোকসকল শাস্ত্ৰাৰ্থ শুনিবলৈ একত্ৰিত হৈ আহিল। কবীৰ সাহেবে প্ৰশ্ন কৰিলে ঃ-

কোন ব্ৰহ্মা কা পিতা হ্যাঁ কোন বিষ্ণু কা মাঁ।
শংকৰ কা দাদা কোন হ্যাঁ সৰ্বানন্দ দে বতায়।।

উত্তৰ মহৰ্ষি সৰ্বানন্দৰ ঃ- শ্ৰী ব্ৰহ্মা ৰজগুন হয়, শ্ৰী বিষ্ণু সৎগুন যুক্ত হয় তথা শ্ৰী শিৱ তমগুনযুক্ত হয়। এই তনিওঁ অজৰ অমৰ অৰ্থাৎ অবিনাশী হয়। স্বৰ্বেশ্বৰ, মহেশ্বৰ, মৃত্যুঞ্জয় হয়। এওঁলোকৰ মাতা-পিতা নাই। আপুনি অজ্ঞানী হয়। আপোনাৰ শাস্ত্ৰৰ জ্ঞান নাই। এনেই উলোটা পুলোটা প্ৰশ্নখিনি কৰি আছে। সৰ্ব উপস্থিত শ্ৰোতাগন অশিক্ষিৎ আছিল, হাত চাপৰি মাৰি সৰ্বানন্দক সমৰ্থন জনালে।

পূজ্য কবীৰ প্ৰভূ (কবিৰদেব) এ ক’লে যে মহৰ্ষি মহাশয় আপুনি শ্ৰীমদদেবী ভাগৱত পুৰান ৰ তৃতিয় স্কন্ধ তথা শ্ৰী শিৱ পূৰাণৰ ষ্ঠ আৰু সপ্তম ৰুদ্ৰ সংহিতা অধ্যায় প্ৰভূক সাক্ষী ৰাখি, গীতাত হাত ৰাখি পঢ়ক তথা অনুবাদ কৰি শুনাই দিয়ক। মহৰ্ষি সৰ্বানন্দয় পৱিত্ৰ গীতাত হাত থৈ কৈছিল, যি কম বা শুনাম সকলো সচাঁ সচাঁ শুনাম বুলি শপত গ্ৰহণ কৰিলে।

পৱিত্ৰ পুৰানসমূহ প্ৰভূ কবীৰ (কবিৰদেব) মহামহীময়ে কোৱাৰ পিছত অতি মনোযোগেৰে অধ্যয়ন কৰিলে। শ্ৰী শিৱ পুৰান (গীতাপ্ৰেচ গোৰখপুৰৰ পৰা প্ৰকাশিত, যাৰ অনুবাদক শ্ৰী হনুমান প্ৰসাদ পোদ্দাৰ)ত পৃষ্ঠা সংখ্যা ১০০-১০৩ লৈ লিখা আছে যে সদাশিৱ অৰ্থাৎ কালৰূপী ব্ৰহ্ম তথা প্ৰকৃতি (দূৰ্গা)ৰ সংযোগত (পতি-পত্নি ব্যৱহাৰত সৎগুন শ্ৰী বিষ্ণু, ৰজগুন শ্ৰী ব্ৰহ্মা তথা তমগুন শ্ৰী শিৱৰ জন্ম হৈছে। এই প্ৰকৃতি যাক দূৰ্গা অষ্টাংগী বুলি কোৱা হয়, ত্ৰিদেব জননী (তিনিওঁ ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু শিৱ)ৰ মাতৃ বুলি কোৱা হয়।

পবিত্ৰ শ্ৰীমদ দেবীপুৰান (গীতাপ্ৰেচ গোৰখপুৰ ৰ পৰা প্ৰকাশিত, অনুবাদক শ্ৰী হনুমান প্ৰসাদ পোদ্দাৰ তথা চিমন লাল গোস্বামী) তৃতিয় স্কন্ধত পৃষ্ঠা নং ১১৪ পৰা ১২৩ পৰ্য্যন্তত স্পষ্ট বৰ্ননা কৰা আছে যে ভগৱান বিষ্ণুয়ে কৈ আছে যে, এই প্ৰকৃতি (দূৰ্গা) আমি তিনিৰে জননী হয়। মই তাইক সেই সময়ত দেখিছিলো যেতিয়া মই সৰু কেচুৱা হৈ আছিলো। মাতৃৰ স্তোতি কৰি শ্ৰী বিষ্ণু য়ে কয় যে, হে মাতৃ! মই (বিষ্ণু) ব্ৰহ্ম তথা শিৱ সকলোৱে নাশবান হওঁ। আমাৰ তো আৱিৰ্ভাৱ (জন্ম) তথা তিৰুভাবু (মৃত্যু) হয়। আপুনি প্ৰকৃতি দেবী হয়। ভগৱান শংকৰে কয় যে, হে মাতৃ যদি ব্ৰহ্মা আৰু বিষ্ণু আপোনাৰ পৰা উৎপন্ন হৈছে তেনেহলে মই শংকৰ ওঁ আপুনি (দূৰ্গা) ৰ পৰাই উৎপন্ন হৈছো অৰ্থাৎ আপুনি মোৰ ওঁ মাতৃ হয়।

মহৰ্ষি সৰ্বানন্দ মহাশয়ে আগতে প্ৰচলিত দন্ত কথাৰে অসম্পূৰ্ণ শাস্ত্ৰ বিৰুদ্ধ জ্ঞান (লোকবেদ) ৰ আধাৰত ত্ৰিদেৱ শ্ৰী ব্ৰহ্মা, শ্ৰীবিষ্ণু তথা শ্ৰী শিৱক অবিনাশী আৰু অজন্মা বুলি কৈছিল। পুৰাণসমূহ পঢ়িছিল তথাপিওঁ অজ্ঞানী হৈ আছিল। কিয়নো ব্ৰহ্ম (কাল) এ পৱিত্ৰ গীতা অধ্যায় ৭

শ্লোক ১০ ত কৈছে যে মই সৰ্ব প্ৰাণীৰ (যিসকল ২১ ব্ৰহ্মাণ্ডত মোৰ অধীনত আছে) বুদ্ধি হওঁ। যেতিয়াই মই ইচ্ছা কৰো জ্ঞান প্ৰদান কৰো আৰু ইচ্ছা কৰিলে অজ্ঞান ভৰাই দিওঁ। সেই সময়ত পূৰ্ণ পৰমাত্মা দ্বাৰা পুৰানৰ অধ্যায় তথা পৃষ্ঠা কৈ দিয়াৰ পিছত কাল (ব্ৰহ্ম) ৰ হেঁচা আঁতৰি গ'ল আৰু সৰ্বানন্দৰ স্পষ্ট জ্ঞান হ'ল। বাস্তৱত এনেকুৱাই লিখা আছে। কিন্তু মান-সন্মান হানী হোৱাৰ ভয়ত কলে যে, মই সকলোখিনি পঢ়িলো। এনেকুৱা ক'তো লিখা নাই। কবিৰদেব (কবীৰ পৰমেশ্বৰ) ক ক'লে আপুনি মিছা কৈছে। আপুনি কি জানে শাস্ত্ৰৰ বিষয়। মই প্ৰতিদিন পঢ়ো। আৰু সময় নেলাগিল সৰ্বানন্দ মহাশয়ে ধাৰা প্ৰাবাহিত সংস্কৃত কোৱা প্ৰাৰম্ভ কৰিলে। প্ৰায় ২০ মিনিট সময় ধৰি মূখস্থ কৰি থোৱা অন্য বেদবানী পুৰানৰ সলনি শুনালে।

উপস্থিত সৰ্ব হোজা শ্ৰোতাগন যিসকলে সংস্কৃতৰ একো অৰ্থ বুজি নাপায় প্ৰভাৱিত হৈ সৰ্বানন্দ মহৰ্ষিক মহাজ্ঞানী বুলি বিজয়ী ঘোষনা কৰিলে। পৰমেশ্বৰ কবীৰ (কবিৰদেব) ক পৰাজিত বুলি অবিহিত কৰিলে। পৰম পূজ্য কবীৰ পৰমেশ্বৰ (কবিৰদেব) এ কলে যে সৰ্বানন্দ মহাশয় আপুনি পবিত্ৰ গীতাৰ শপত খাইছিল এইটো পাহৰি গ'ল। যেতিয়া আপুনি শাস্ত্ৰত লিখা সত্যক ওঁ নামানে। শুই থকা ব্যক্তিজনক জগাব পাৰি, কিন্তু শুৱা ভাওজুৰি শুই থকাজনক কেতিয়াওঁ জগাব নোৱাৰি।

কবীৰ জান বুঝ সাচী তজে কৰে ঝুঠ সে নেহ।
ৱাকী সংগতী হে প্ৰভূ স্বপন মে ভী ন দে।।

এইকাৰনে হে সৰ্বানন্দ মই হাৰিলোঁ তুমি জিকিলা ঃ-

এজন খেতিয়কৰ পুত্ৰ সপ্তম শ্ৰেনীত পঢ়িছিল। সি কিছু ইংৰাজী ভাষা জানিছিল। এদিনাখন পিতা-পুত্ৰ গৰুগাড়ীৰে পথাৰলৈ গৈ আছিল। এজন ইংৰাজ সন্মূখৰ পৰা কাৰ (গাড়ী) লৈ আহিলে। তেখেতে গৰুগড়ীৰে গৈ থকা পিতা-পুত্ৰৰ পৰা ৰাস্তাৰ বিষয়ে কিছু জানিব বিছাৰিলে। পিতাকে পুত্কক কলে যে, এই ভদ্ৰ লোকে নিজক বৰ শিক্ষিৎ দেখাই আছে। তুমিও তো ইংৰাজী ভাষা জানা। ইংৰাজীতে উত্তৰ দি তুমিওঁ তেখেতক দেখাই দিয়া। খেতিয়কৰ পুত্ৰই ইংৰাজী ভাষাত বেমাৰ হোৱাত ছুটি লোৱা প্ৰাৰ্থনাৰ আবেদন পত্ৰ সম্পূৰ্ণ শুনাই দিলে। ইংৰাজ ভদ্ৰলোকজন অবাক্ হৈ থমকি ৰ'ল, মই সুধিছো ৰাস্তাৰ বিষয়ে মোক শুনালে ছুটি লোৱা প্ৰাৰ্থনাৰ আবেদন পত্ৰ। গাড়ীত উঠি ভদ্ৰলোক গুচি গ'ল। খেতিয়ক জনে নিজৰ পুত্ৰৰ পিঠিত হাতেৰে থপিয়াই বিজয় হোৱাৰ সুখ প্ৰকাশ কৰিলে আৰু উৎসাহ বৰ্দ্ধন কৰিলে। লগতে পিতৃয়ে পুত্ৰৰ কৃত দেখি নথৈ সুখী হ'ল। আজি তুমি ইংৰাজ লোকক ইংৰাজী ভাষাত পৰাস্ত কৰিলা। তেতিয়া পুত্ৰই কলে পিতৃ মোৰ (মাই বেষ্ট ফ্ৰেণ্ড ৰচনা) ওঁ মুখস্থ আছে। এইটো শুনাইদিয়া হলে ইংৰাজ ভদ্ৰলোকজনে গাড়ী এৰি পলালেহেঁতেন। ঠিক এনেকৈয়ে কবিৰদেৰে সুধিছিল কিবা আৰু সৰ্বানন্দই উত্তৰ অন্য কিবা দি আছিল। এনেকৈয়ে শাস্ত্ৰাৰ্থৎ তত্বজ্ঞানক বিপাংত পেলাইছে।

পৰম পূজ্য কবীৰ পৰমেশ্বৰে (কবীৰদেব) কলে যে সৰ্বানন্দ মই হাৰিলো তুমি জয়ী হলা। মহৰ্ষি সৰ্বানন্দই কলে লিখি দিয়া, মই কেচা কাম নকৰো পৰমাত্মা কবীৰদেবে কলে এইটো কৃপা তুমিয়ে কৰা। লিখা যি লিখিবৰ ইচ্ছা, মই টিপ চহী কৰি দিম। মহৰ্ষি সৰ্বানন্দই লিখিলে যে শাস্ত্ৰাৰ্থত সৰ্বানন্দ বিজয়ী হল আৰু কবীৰ দেব পৰাজিত হল আৰু কবীৰ দেৱৰ দ্বাৰাই টিপ চহী লগাই ললে। নিজৰ মাকৰ ওচৰত গৈ সৰ্বানন্দই কলে, আই লোৱা এইখন তোমাৰ গুৰুদেৱ পৰাজয় হোৱাৰ প্ৰমাণ পত্ৰ। ভক্তমতি শাৰদা দেবীয়ে কলে বোপাই! পঢ়ি শুনোৱা। যেতিয়া সৰ্বানন্দই পঢ়িলে তাত লিখা

আছিল যে শাস্ত্ৰাৰ্থত সৰ্বানন্দৰ পৰাজয় আৰু কবীৰদেব বিজয়ী হৈছে। সৰ্বানন্দৰ মাকে কলে, বোপাই! তুমি তো কৈছা যে মই বিজয়ী হৈছো, তুমি তো পৰাজয় হৈ হে আহিছা। মহৰ্ষি সৰ্বানন্দই কলে আই! মই কেবাদিন ধৰি শাস্ত্ৰাৰ্থ কৰি ব্যস্ত আছিলো, এই কাৰণে টোপনিৰ বাবে মোৰ লিখাত ভুল হৈ গৈছে। আকৌ গৈ শুদ্ধ কৰি লিখি লৈ আহো। মাকে চৰ্ত ৰাখি কলে যে বিজয়ী হোৱাৰ কোনো প্ৰমাণ লিখিত আনিলে মই বিশ্বাস কৰিম, এনেয়ে মুখৰ কথা নচলিব। মহৰ্ষি সৰ্বানন্দ আকৌ গল আৰু কলে যে কবীৰদেব মোৰ প্ৰমান পত্ৰখন লিখাত অলপ ত্ৰুটি হৈ গৈছে, দুনাই লিখিব লাগে। কবীৰদেবে কলে আকৌ লিখা। সৰ্বানন্দই আকৌ লিখি কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ টিপ চহী লৈ মাকৰ ওচৰলৈ আহিলে তেতিয়া আকৌ একে কথাকে পালে। কলে, আই! আকৌ যাওঁ। তৃতীয়বাৰ সৰ্বানন্দই সেই লেখাৰ ওপৰত দৃষ্টি ৰাখি নিজৰ ঘৰত প্ৰৱেশ কৰি কবলৈ ধৰিলে আই শুনাইছো, ইয়াকে কৈ পঢ়িবলৈ ধৰিলে তেতিয়া তাৰ চকুৰ সমুখতেই আখৰ বিলাক সলনি হৈ গল। তৃতীয় বাৰ এই প্ৰমাণ লিখা হৈছে যে শাস্ত্ৰাৰ্থত সৰ্বানন্দ পৰাজিত হৈছে আৰু কবীৰদেব বিজয়ী হৈছে। সৰ্বানন্দই কবলৈ নেপালে। তেতিয়া মাকে কলে, বোপাই একো নোকোৱা কিয় ? মাকে জানিছিল যে নিৰ্বোধ লৰাই পৰ্বতৰ লগত প্ৰত্যবান কৰিবলৈ গৈছে। মাকে সৰ্বানন্দক কলে যে বোপাই, পৰমেশ্বৰ আহিছে, তালৈ গৈ চৰণত পৰি প্ৰণাম কৰি নিজৰ ভুলৰ ক্ষমা বিচৰা আৰু নাম উপদেশ লৈ নিজৰ জীৱন সফল কৰা। সৰ্বানন্দই মাকৰ ভৰিত পৰি কান্দিবলৈ ধৰিলে আৰু কলে সঁচাই এখেত স্বয়ং প্ৰভু আহিছে। আপুনি মোক লগত লৈ বলক, মোৰ বৰ লাজ লাগিছে। সৰ্বানন্দৰ মাকে তাক লগত লৈ প্ৰভু কবীৰৰ ওচৰলৈ গল আৰু সৰ্বানন্দকো নাম উপদেশ দিয়ালে। তেতিয়া সেই মহৰ্ষি উপাধি ধাৰী নিৰ্বোধ প্ৰাণী পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ চৰণত শৰণ লোৱাতহে উদ্ধাৰ হল। পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম কবীৰ পৰমেশ্বৰে (কবীদেব) কলে সৰ্বানন্দ নিজৰ অক্ষৰ জ্ঞানৰ আধাৰতো শাস্ত্ৰক নুবুজা। কিয়নো মোৰ শৰণত নহালৈকে ব্ৰহ্মাই (কাল) কাৰো বুদ্ধি পূৰ্ণ বিকশিত হবলৈ নিদিয়ে। এতিয়া আকৌ পঢ়া এই পৱিত্ৰ বেদ, গীতা আৰু পৱিত্ৰ পুৰাণ। এতিয়া তুমি ব্ৰাহ্মণ হলা। “ব্ৰাহ্মণ সেইজন, যিজনে ব্ৰহ্মক জানিছে” বিদ্বান সেইজন যিয়ে পূৰ্ণ পৰমাত্মাক চিনিব পাৰে, পিচত নিজৰ আত্ম কল্যাণ কৰিব পাৰে।

বিশেষ - আজি চন ২০১৩ৰ পৰা প্ৰায় ৬০৮ বছৰ পূৰ্বে এই পৱিত্ৰ বেদ, পবিত্ৰ গীতা, আৰু পবিত্ৰ পুৰানত লিখা জ্ঞান কবীৰ পৰমেশ্বৰে (কবিৰদেব) এ নিজৰ সাধাৰন বাণীত ওঁ দিছিল। (যেতিয়া তেখেত পাঁচ বছৰৰ হৈছিল, সেই সময়ত অমৃত জ্ঞান কবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল যিখিনি ১৪৯৩ চনত ধৰ্মদাস মহাশয়ৰ দ্বাৰা লিখা হৈছিল।) যি সেই সময়ৰ পৰা তথা আজি পৰ্য্যন্ত মহৰ্ষি সকলে ব্যাকৰন ত্ৰুটিপূৰ্ণ বুলি পঢ়াবলৈ অজ্ঞানী আৱশ্যক নাভাবিলে, তেখেতক অক্ষৰ জ্ঞানহীন বুলি কৈছিল। এখেতে নো কি জানে সংস্কৃত ভাষাত লিখা শাস্ত্ৰৰ গুপ্ত ৰহস্যখিনি। আমি বিদ্বান হওঁ যি আমি কওঁ সেইখিনি শাস্ত্ৰত লিখা আছে তথা শ্ৰী ব্ৰহ্মা, শ্ৰীবিষ্ণু আৰু শ্ৰীশিৱৰ কোনো পিতৃ-মাতৃ নাই। এওঁলোক অজন্মা অজৰ-অমৰ অবিনাশী তথা সৰ্বেস্বৰ মহেশ্বৰ, মৃত্যুঞ্জয়ী হয়। সৰ্ব সৃষ্টিৰ ৰচনহাৰ হয়, তিনিগুণ যুক্ত হয় আদি আদি ব্যাখ্যা আজি পৰ্য্যন্ত নদি কৈ আহিছে। আজি সেই একেই শাস্ত্ৰ আমাৰ লগত আছে। য'ত তিনি প্ৰভূ (শ্ৰীব্ৰহ্মা ৰজগুণ, শ্ৰীবিষ্ণু সৎগুণ, শ্ৰীশিৱ তমগুণ) ৰ পিতৃ-মাতৃৰ স্পষ্ট বিৱৰণ আছে। সেই সময়ত আমাৰ পূৰ্ব্ব পুৰুষ সকল অশিক্ষিৎ আছিল তথা শিক্ষিত বৰ্গক শাস্ত্ৰৰ পূৰ্ণ জ্ঞান নাছিল। তথাপিওঁ কবীৰ পৰমেশ্বৰ (কবিৰদেব) ৰ দ্বাৰা কোৱা সত্যজ্ঞানত জানি বুজি মিছা জ্ঞান বুলি আখ্যা দি কবীৰদেবে মিছা কৈছে বুলি ভ্ৰমিত কৰিলে যে কোনো শাস্ত্ৰত লিখা নাই যে, শ্ৰীব্ৰহ্মা, শ্ৰীবিষ্ণু আৰু শ্ৰীশিৱৰ কোনো পিতৃ-মাতৃ নাই।

কবীৰ সাহেবে তিনিওঁ দেৱতাৰ উৎপত্তি কথা শুনালে।

আজি সৰ্বমানৱ সমাজ (ভাই-ভনী, বালক বা যুৱক তথা বুঢ়া-মেথা, লৰা বা ছোৱালী শিক্ষিত হৈছে।) আজি কোনেওঁ এইটো কব নোৱাৰে যে শাস্ত্ৰসমূহত এনে লিখা নাই যেনেকৈ কবীৰ পৰমেশ্বৰ (কবিৰদেৱ) সাহেবে অমৃত বানীত কবীৰ সাগৰ গ্ৰন্থত লিখা আছে।

অমৃতবাণী পূজ্য কবীৰ পৰমেশ্বৰ (কবিৰদেৱ) ৰ ঃ-

ধৰ্মদাস য়হ জগ বৌৰানা। কোই ন জানে পদ নিৰবান।।
য়হি কাৰণ মেই কথা পসাৰা। জগসে কহিয়ো ৰাম নিয়াৰা।।
য়হী জ্ঞান জগ জীৱ সোনাও। সব জীৱোকা ভ্ৰম ন লাওঁ।।
ভ্ৰম গয়ে জগ বেদ পুৰানা। আদি ৰাম কা ভেদ ন জানা।।
ৰাম ৰাম সব জগত বখানে। আদি ৰাম কোই বিৰলা জানে।।
জ্ঞানী সুনে সো হৃদয় লগাই। মূৰ্খ সুনে সে গম্য না পাই।।
অব মেই তুমসে কহো চিতাই। এয় দেৱ ন কী উৎপত্তি ভাই।।
কুছ সংক্ষেপ কহো গুহৰাই। সব সংশয় তোমহাৰে মিট জাই।।
মা অষ্টাঙ্গী পিতা নিৰঞ্জন। ৰে জম দাৰুন বংশন অঞ্জন।।
পহিলে কীন্হা নিৰঞ্জন ৰাই। পীছে সে মায়া ওপজাই।।
মায়া ৰূপ দেখ অতি শোভা। দেৱ নিৰঞ্জন তন মন লোভা।।
দেৱ নিৰঞ্জন কিন্হা ভোগ বিলাসা। অষ্টাঙ্গী কো ৰহী তব আছা।।
তিন পুত্ৰ অষ্টাঙ্গী জায়ে। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱ নাম ধৰায়ে।
তিনদেৱ বিস্তাৰ চলায়ে। ইন মে য়হ জগ ধোখা খায়ে।।
পুৰুষ গম্য কৈসে কো পাৰে। কাল নিৰঞ্জন জগ ভৰমাৰে।।
তিনলোক অপনে সুত দিনহা। সুন নিৰঞ্জণ বাসা লীনহা।।
অলখ নিৰঞ্জণ সুন্ন ঠিকনা। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱ জানা।।
তিনদেৱ সো উচকো ধাৰে। নিৰঞ্জন কা বে পাৰ পাশাৰে।।
অলখ নিৰঞ্জণ বড়া বটপাৰ। তিন লোক জিৱ কিন আহাৰ।।
ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শিৱ নহী বচায়ে। সকল খায়ে পুনঃ ধূৰ উড়ায়ে।।
তিনকে সুত হ্যাঁ তিনো দেৱা। সংঘাৰ জীৱ কৰত হে সেবু।।
অলখ পুৰুষ কাহো নাহি চিন্হা। কাল পায়ে সবহী গহ লিন্হা।।
ব্ৰহ্ম কাল সকল জগ জানে। আদি ব্ৰহ্ম কো না পহিচানে।।
তিনো দেৱ অউৰ অউতাৰা। তাকো ভজে সকল সংসাৰা।।
তিনো গুন কা য়হ বিস্তাৰা। ধৰ্মদাস মেই কহোঁ পুকাৰা।।
গুন তিনো কী ভক্তি মে ভূল পৰো সংসাৰ
কহে কবীৰ নিজ নাম বিন কৈসে ওতৰৈ পাৰ।।

ইয়াৰ পিছত মহৰ্ষি সৰ্বানন্দ মহাশয়ে চাৰিওঁ বেদসমূহক তত্বজ্ঞানৰ আধাৰত বুজি পালে। বাস্তৱিকতা পৰা স্বয়ং পৰিচিত হল। কবীৰ শিপিনীৰ শিষ্য হল আৰু এই সত্য জ্ঞান অন্যক ওঁ বুজাবলৈ ধৰিলে।

উপৰোক্ত বানীৰ ভাৱাৰ্থ - কবীৰ পৰমেশ্বৰে চন ১৩৯৮-১৫১৮ লৈকে সংসাৰত থাকি নিজৰ

পৰম ভক্ত ধৰ্মদাস যি জন তেখেতৰ সমকালিন আছিল তেখেতক কৈছিল (ধৰ্মদাস মহাশয় ওঁ শ্ৰী বিষ্ণু উৰ্ফ শ্ৰী কৃষ্ণৰ পৰম ভক্ত আছিল। পিছত সত্যজ্ঞান জানি কবীৰ সাহেব পৰমেশ্বৰৰ শৰনত আহিছিল।) কবীৰ সাহেবে কৈছে যে, হে ধৰ্মদাস মই সকলো সংসাৰ যথাৰ্থ আধ্যাত্ম জ্ঞান নোহোৱাৰ কাৰনে বিচলিত হৈছে। কোনেও মোক্ষ মাৰ্গ নাজানে। এইকাৰনে মই তোমাক এই কথা শুনাইছোঁ যে, পূৰ্ণ পৰমাত্মা এই দেবতাসকলৰ আৰু কাল ব্ৰহ্মৰ পৰা ভিন্ন হয়। (একে প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ১৫ শ্লোক ১৬-১৭ ত আছে।)

হে ধৰ্মদাস! এই কথা আপুনি জগতৰ জীৱ কূলক শুনোৱা। তেওঁলোকৰ ভ্ৰম নিবাৰন কৰা। এতিয়া মই (কবীৰ) তোমাক তিনিওঁ দেৱৰ (ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু তথা শিৱ)ৰ উৎপত্তিৰ সংক্ষিপ্ত কথা শুনাওঁ যাৰ দ্বাৰা তোমাৰ সকলো ভ্ৰম নষ্ট হব। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু তথা শিৱৰ মাতৃ হল দূৰ্গা দেবী আৰু পিতা জ্যোতি নিৰঞ্জণ অথবা কাল ব্ৰহ্মা হয়।

মই (কবীৰ) এ প্ৰথমে জ্যোতি নিৰঞ্জণ (কাল ব্ৰহ্ম)ক উৎপন্ন কৰিলোঁ। তাৰ পিছত দুৰ্গা দেবী (অষ্ঠাঙ্গী) ক উৎপন্ন কৰিলো। উভয়কে নবীন উৎপন্ন কৰিছিলোঁ। কিছু সময়ৰ পিছত জ্যোতি নিৰঞ্জন এ দেবীৰ সৌন্দৰ্য্যত আকৰ্ষিত হৈ দেবীৰ লগত ভোগ বিলাস কৰিলে। মায়া (দেবী দুৰ্গা) ই গৰ্ভ ধাৰন কৰিলে। অষ্টাঙ্গী দেবীয়ে তিনি পুত্ৰক জন্ম দিলে। যাৰ নাম ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু তথা শিৱ ৰখা হল।

এই তিনিওঁ পুত্ৰই নিজৰ পিতৃ কাল নিৰঞ্জনৰ কাৰ্য্য কৰে অথবা জীৱ উৎপত্তি, স্থিতি আৰু সংহাৰ কাৰ্য্য কৰি থাকে। এই তিনি দেৱতাৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হৈ এই তিনিজনক সৰ্বেসৰ্বা বুলি এওঁলোকৰ প্ৰসংশা আৰু ভক্তি সাধনা কৰে। যাৰ বাবে সকলো ভক্তাত্মাই ঠগা গৈছে। পূৰ্ণ পৰমাত্মাৰ জ্ঞান জীৱক কেনেকৈ হব পাৰে ? কিয়নো কাল নিৰঞ্জনে জগতক প্ৰৱঞ্চিত কৰি আছে। কালে এক ব্ৰহ্মাণ্ডৰ ওপৰৰ শূন্য স্থানত নিজৰ যোগমায়াৰ দ্বাৰা লুকাই থাকে। নিজৰ বাস্তৱিক ৰূপত কাৰো সন্মূখত দেখা নিদিয়ে। (এই একে প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক ২৪-২৫ ত আছে।) ই প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ হৈ আছে যে মই কেতিয়াও কাকো দৰ্শন নিদিম। এইটো মোৰ অটল নিয়ম। এই কাৰনে শ্ৰীব্ৰহ্মা, শ্ৰী বিষ্ণু তথা শ্ৰী শিৱ পৰমাত্মা প্ৰাপ্তিৰ বাবে সাধনা কৰে। তেওঁলোকক ওঁ আজি প্ৰৰ্য্যন্ত নিজৰ পিতাৰ দৰ্শন হোৱা নাই। এওঁলোকক ওঁ এই ৰহস্যৰ জ্ঞান নাই যি মই তোমাক কৈ আছোঁ। এই কালক অলখ নিৰঞ্জন ওঁ কয়। এইজন মহান ঠগ হয় অথবা প্ৰৱঞ্চক। এখেতে দেবীৰ লগত দূৰ্ব্যৱহাৰ কৰিছিল। সেইকাৰনে এখেতক অভিশাপ দিয়া আছে যে প্ৰতিদিন একলাখ মানব শৰীৰ খোৱা আৰু এক লাখ পচিশ হেজাৰ উৎপন্ন কৰাৰ। কালে নিজৰ তিনিওঁ পুত্ৰ (শ্ৰীব্ৰহ্মা, শ্ৰীবিষ্ণু, আৰু শ্ৰীশিৱ) ক ও খায় অথবা মৃত্যু কৰায়। তিনিওঁজন দেবী আৰু কাল ব্ৰহ্মাৰ পুত্ৰ হয়। তত্বজ্ঞান নেত্ৰহীন ব্যক্তি এই তিনি দেৱক অজৰ অবিনাশী তথা সৰ্বৰ মালিক বুলি প্ৰৱঞ্চিত হৈ আছে।

অকাল পুৰুষ অথবা যাৰ কাল (নাশ) কেতিয়াওঁ নহয়, সেই সত্য পুৰুষক কোনেওঁ নাজানে। তেখেতৰ অনুসন্ধান কোনেওঁ নকৰে। কাল অথবা ক্ষৰ-পুৰুষ (নাশবান) ক সকলোৱে স্বীকাৰ কৰি লৈ। ইয়াক সকলোৱে জানে যে নিৰাকাৰ পৰমাত্মা হয়, কিন্ত আদি দিব্য পুৰুষ (গীতা অধ্যায় ৮ শ্লোক ৩,৮,৯,১০,২০,২১,২২ অধ্যায় ১৮ শ্লোক ৬২, ১৮ তথা অধ্যায় ১৫ শ্লোক ১-৪, ১৬-১৭ ত কোৱা পূৰ্ণব্ৰহ্ম) ক কোনেওঁ নাজানে। হোজা অবোধ প্ৰানী এই তিনি দেৱৰ ভক্তি কৰে আৰু তেওঁলোকৰ অৱতাৰ (ৰাম, কৃষ্ণ আদি আদি) ৰ ভক্তি সমস্ত সংসাৰে কৰি আছে যি পূৰ্ণ মোক্ষ দায়ক নহয়।

কবীৰ পৰমেশ্বৰে কৈছে যে, হে ধৰ্মদাস! তিনি দেৱতাৰ এইয়া বিস্তৃত বৰ্ণনা, মই চিঞৰী চিঞৰী কওঁ। এই তিনিগুণ অৰ্থাৎ ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সৎগুণ বিষ্ণু, তথা তমগুণ শিৱ ৰ ভক্তিত সৰ্ব সংসাৰ

ভোল গৈছে। পূৰ্ণ পৰমাত্মা ৰ আচল নাম বা সৎমন্ত্ৰৰ অবিহনে ভৱসাগৰ কেনেকৈ পাৰ হ'বা ?

কবীৰ তিন দেব কী কৰতে ভক্তি, ওনকো কবহু না হোৱে মুক্তি।

অৰ্থাৎ কবীৰ সাহেৱে কৈছে যে, এই তিনি দেৱতা ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু শিৱ) ৰ যিসকলে ভক্তি কৰে, তেওঁলোকৰ কেতিয়াওঁ মুক্তি নহয়। গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক ১২-১৫ তথা ২০-২৩ ত ওঁ এই একে প্ৰমাণ আছে যে, যি সাধকসকলৰ জ্ঞান তিনিগুন বা ৰজগুণ ব্ৰহ্মা সৎগুণ বিষ্ণু আৰু তমগুণ শিৱ ৰ পৰা পোৱা ক্ষনিক লাভৰে ভূল গৈছে, তেওঁ ৰাক্ষস স্বভাৱক ধাৰন কৰা মনুষ্যত নীচ, দূষিত কৰ্ম কৰা মূৰ্খয় মোৰ ভক্তিওঁ নকৰে। (গীতা জ্ঞানদাতাই কৈছে) নিজৰ ভক্তিক গীতা জ্ঞান দাতাই অধ্যায় ৭ শ্লোক ১৮ ত অনুতম (Bad) বুলি কৈছে। এই পৰমেশ্বৰ কবীৰ সাহেৱে তত্বজ্ঞানত ওপৰত উল্লেখ কৰিছে।

"গীতাত তিনি দেৱতাৰ ভক্তি নকৰিবলৈ প্ৰমাণ"

প্ৰশ্ন ঃ- ১৬ কিয় ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সৎগুণ বিষ্ণু তথা তমগুণ শংকৰ (শিৱ) ৰ পূজা (ভক্তি) কৰিব লাগে ?

উত্তৰ ঃ- নালাগে।

প্ৰশ্ন ঃ- ১৭ ক'ত প্ৰমাণ আছে যে, ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সৎগুণ বিষ্ণু তথা তমগুণ শংকৰ (শিৱ) ৰ পূজা (ভক্তি) কৰিব নালাগে ?

উত্তৰ ঃ- শ্ৰীমদভাগৱত গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক ১২ ৰপৰা ১৫ তথা গীতা অধ্যায় ৯ শ্লোক ২৩-২৪, গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক ১২-২৫ ত প্ৰমাণ আছে যে যিসকলে ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সৎগুণ বিষ্ণু আৰু তমগুণ শিৱ ৰ ভক্তি কৰে, তেওঁলোক ৰাক্ষস স্বভাৱক ধাৰন কৰা মনুষ্যত নীচ দূষিত কৰ্ম কৰোতা মূৰ্খয় মোৰ ওঁ পূজা নকৰে। (এই প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক ১২-১৫ ত আছে। আকৌ গীতা অধ্যায় ৭ ৰ শ্লোক ২০-২৩ তথা গীতা অধ্যায় ৯ শ্লোক ২৩-২৪ ত একে প্ৰমাণ, কৈছে যে ক্ষৰ-পুৰুষ অক্ষৰ-পুৰুষ তথা পৰম অক্ষৰ-পুৰুষ গীতা অধ্যায় ১৫ শ্লোক ১৬-১৭ ত যাৰ বৰ্ণণা আছে।) ক এৰি শ্ৰীব্ৰহ্মা শ্ৰীবিষ্ণু তথা শ্ৰীশিৱ অন্য দেৱতা গণ্য কৰা হয়। এই দুয়োটা অধ্যায় (গীতা অধ্যায় ৭ তথা ৯) ত উপৰত লিখা শ্লোকত গীতা জ্ঞান দাতায় কৈছে যে, যি সাধক যি উদ্দেশ্যৰে দেৱতাৰ পূজা কৰে, তেখেতসকলক ভগৱান বুলি জানি পূজা কৰে। এই দেৱতা সকলক মই কিছু শক্তি প্ৰদান কৰিছো। দেৱতাক পূজা কৰা সকলক মোৰ দ্বাৰা চলোৱা বিধানত কিছু লাভ নিশ্চয় হয়। কিন্তু তেওঁলোকৰ সেই ফল লাভবান হয়। দেৱতাক পূজা কৰা সকল দেৱতাৰ লোকলৈ যায়। মোক পূজা কৰা সকলে মোক প্ৰাপ্ত হয়।

গীতা অধ্যায় ১৬ শ্লোক ২৩-২৪ ত কোৱা আছে যে, শাস্ত্ৰবিধি ত্যাগকৰি যি সাধক মনেসজা আচৰণ কৰে অৰ্থাৎ যি দেৱতা, পূৰ্ব্বপুৰুষ, য়ক্ষ ভৈৰৱ-ভূত আদিৰ ভক্তি কৰে আৰু মনোকলপিত মন্ত্ৰ ৰ জপ কৰে, তেখেতক কোনোধৰনৰ সূখ নহয়, সিদ্ধি নহয় তথা তেখেতৰ গতি অৰ্থাৎ মোক্ষ ওঁ নহয়। এই কাৰনে তোমাৰ বাবে হে অৰ্জুন কৰ্ত্তব্য (যি ভক্তি কৰিব লাগে) আৰু অকৰ্তব্য (যি ভক্তি কৰিব নালাগে) ৰ ব্যৱস্থা বাবে শাস্ত্ৰই প্ৰমাণ হয়। গীতা অধ্যায় ১৭ শ্লোক ১ ত অৰ্জুনে সুধিছিল যে হে কৃষ্ণ! (কিয়নো অৰ্জুনে মানিলৈছে যে শ্ৰী কৃষ্ণই গীতা জ্ঞান শুনাই আছে কিন্তু শ্ৰীকৃষ্ণৰ শৰীৰত প্ৰেতৰত প্ৰৱেশ কৰি কাল (ব্ৰহ্ম) এ জ্ঞান দি আছিল যিটো আগতে প্ৰমাণিত কৰা হৈছে।) যিসকল ব্যক্তিয়ে শাস্ত্ৰবিধিক ত্যাগ কৰি অন্য দেৱী দেৱতা আদিক পূজা কৰে, তেওঁলোকৰ স্বভাৱ কেনেকোৱা হয়। গীতা জ্ঞান দাতাই উত্তৰ দিলে যে, সাৎৱিক ব্যক্তি সকলে দেৱতাৰ পূজা কৰে। ৰাজসী ব্যক্তিয়ে

যক্ষ আৰু ৰাক্ষসক পূজা কৰে তথা তামসী ব্যক্তিয়ে প্ৰেত আদিৰ পূজা কৰে। এই সকলো শাস্ত্ৰবিৰুদ্ধ কৰ্ম হয়। আকৌ গীতা অধ্যায় ১৭ শ্লোক ৫-৬ ত কোৱা হৈছে যে, যিসকল মনুষ্য শাস্ত্ৰবিধি ৰহিত কেৱল মনকলপিত কৰা ঘোৰ তপ ও তপস্যা কৰে, তেওঁ দম্ভ (মিছা জেদ) কৰি আছে আৰু শৰীৰৰ কমলত বিৰাজমান শক্তিসমূহক তথা মোকওঁ ক্লেশ (দূখ দিয়া) কৰোঁতা ৰাক্ষস স্বভাৱৰ অজ্ঞানী বুলি জানা। সূক্ষ্মবেদত ও পৰমেশ্বৰে কৈছে যে ঃ-

কবীৰ মাই মসানী সেড় শীতলা ভৈৰৱ ভূত হনুমন্ত। পৰমাত্মা সে ন্যাৰা ৰহে জো ইনকো পূজন্ত।।
ৰাম ভজে তো ৰাম মিলে, দেৱ ভজে সো দেৱ। ভুত ভজে সো ভূত ভৰে সোনোসকল সুৰ ভৱ।।

স্পষ্ট হৈ গ'ল যে শ্ৰীব্ৰহ্মা (ৰজগুণ) শ্ৰীবিষ্ণু (সৎগুণ) তথা শ্ৰীশিৱ (তমগুণ)ৰ পূজা (ভক্তি) কৰিব নালাগে তথা ইয়াৰ লগতে ভূত, পূৰ্বপুৰুষ/পিতৃগণ পূজা (শ্ৰাদ্ধ, তিলনী, দহা, তেৰদিনীয়া পিণ্ডদান সকলো প্ৰেতৰেই পূজা হয়।) ভৈৰৱ আৰু হনুমানৰ ওঁ পূজা কৰিব নালাগে।

(পুথি "গীতা তোমাৰ জ্ঞান অমৃত" ৰ কিছু অংশ)

প্ৰশ্ন-৪৪ (ধৰ্মদাস মহাশয়ৰ) ঃ- কি পূৰ্ণ মোক্ষ প্ৰাপ্তিৰ বাবে ভগবান বিষ্ণুৰ তথা ভগবান শংকৰৰ পূজা ত্যাগকৰিব লাগে ?

উত্তৰ ঃ- (জিন্দা বাবাৰ) - এই প্ৰভুসকলক এৰিব নালাগে, মাত্ৰ এওঁলোকৰ আদৰ হে কৰিব লাগে।

প্ৰশ্ন ৪৫ (ধৰ্মদাসৰ)ঃ- হে জিন্দা বাবা! মই বুজিব পৰা নাই ? এই বিষ্ণু আৰু শংকৰ প্ৰভূক আদৰা কৰা আৰু পূজা এৰি দিয়াটো মোৰ ঠেক বুদ্ধিৰে মই ধৰিব পৰা নাই। মই অজ্ঞানী প্ৰাণী। কৃপা কৰি বিতংভাৱে মোক বুজাই দিয়ক।

উত্তৰ ঃ- (জিন্দা মহাত্মাৰ) হে ধৰ্মদাস মহাশয়! আপুনি এওঁলোকৰ সাধনা শাস্ত্ৰবিধি ত্যাগ কৰি মনেসজা আচৰন কৰি আছে। যাৰফলত আপুনাক লাভ প্ৰাপ্তি হোৱা নাই। এই দেৱতা সকলৰ পৰা লাভ প্ৰাপ্ত কৰা সাধনা মন্ত্ৰ মোৰ লগত আছে। যেনেকৈ ম'হক আমি ম'হ ম'হ কৰি মাতিলে মাতোতাৰ ফালে ঘূৰি নাচাব। তাৰ বাবে এক বিশেষ শব্দৰ মাত যেনে "হোৰ হোৰ" থাকে, এই মাতেৰে ম'হক মাতিলে তৎক্ষনাত প্ৰভাৱিত হৈ মাত দিয়াজনলৈ ঘূৰি চাব আৰু তেওঁৰ ফালে অগ্ৰহৰ হৈ আহিব। ঠিক একেদৰেই এই দেৱতাসকলৰো নিজ মন্ত্ৰ থাকে। যাৰ উচ্চাৰনত দেৱতা সকলে পূৰ্ণ লাভ তৎক্ষনাত দিয়ে। প্ৰিয় পাঠক বৃন্দ! সেই মন্ত্ৰ মোৰ লগত (সন্ত ৰামপাল দাস) ৰ লগত আছে, যিটো পৰমেশ্বৰে গুৰু মহাশয়ৰ মাধ্যমেৰে মোক প্ৰদান কৰিছে। আহক আৰু প্ৰাপ্ত কৰি আত্ম কল্যান কৰক।

যেনেকৈ আপুনাক কোৱা হৈছিল যে, এই সংসাৰ এজোপা বৃক্ষ বুলি জানিবা। পৰম অক্ষৰ-পুৰুষ ইয়াৰ শিপা বুলি ধৰিলোৱা অক্ষৰ-পুৰুষ গা-গছ বুলি জানা, ক্ষৰ-পুৰুষ শকত ডাল তথা তিনি দেৱতা (ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সৎগুণ বিষ্ণু তথা তমগুণ শিৱ) এই সংসাৰুপী বৃক্ষৰ শাখা ডাল বুলি জানিবা আৰু পাত ৰূপ সংসাৰ হয়।

যদি আপুনি আমৰ পুলি লৈ আহে, তেন্তে গাঁত খান্দি তাৰ শিপাত মাটিৰে হেঁচি হেঁচি টানকৈ ৰুই গুৰিত পানী দিব। সেই পুলিক যত্ন কৰি আপডাল কৰিলে সময়ত ডাঙৰ হৈ গছৰ ডালত ফল ধৰিব। সেইবাবে বৃক্ষৰ শাখাসমূহ সমূলি ভাঙি পেলাব নোৱাৰি। কিন্তু ডালবিলাকক শিপাৰ স্থানত মাটিত পুতি পানী সাৰ আদিওঁ দিব নোৱাৰি। ঠিক এনেদৰেই সংসাৰৰূপী বৃক্ষৰ অৰ্থাৎ পৰম অক্ষৰ

ব্ৰহ্মক ইষ্ট ৰূপত প্ৰতিষ্ঠিত কৰি পূজা কৰিলে শাস্ত্ৰানুকূল সাধনা হয় যিয়ে পৰম লাভ প্ৰদান কৰে। এই প্ৰকাৰে কৰা ভক্তি কৰ্মৰ ফল এই তিনি দেৱতাই (সংসাৰ বৃক্ষৰ শাখাসমূহ) কৰ্ম অনুসৰি প্ৰদান কৰে। এই কাৰনে এওঁলোকৰ পূজা এৰিব লাগে। কিন্তু এওঁলোকক আদৰ কৰা এৰিব নোৱাৰে। এই একে প্ৰমাণ শ্ৰীমদভাগৱত গীতা অধ্যায় ৩ শ্লোক ৮-১৫ ত আছে। কোৱা আছে যে ঃ- হে অৰ্জুন! তুমি শাস্ত্ৰ বিহিত কৰ্ম কৰা অৰ্থাৎ শাস্ত্ৰত যেনেকৈ ভক্তি কৰিবলৈ কোৱা হৈছে তেনেকুৱা ভক্তি কাৰ্য্য কৰা। যদি ঘৰ ত্যাগ কৰি জঙ্গলত যোৱা অৰ্থাৎ তুমি কৰ্ম সন্যাসী হৈ যোৱা অথবা এক স্থানত বহি হঠ যোগ সাধনা কৰা তেতিয়া তোমাৰ শৰীৰ পোষনৰ নিৰ্বাহ নহব। এই কাৰনে কৰ্ম নকৰাৰ অপেক্ষ কৰ্ম কৰি কৰি ভক্তি কৰ্ম কৰাটো শ্ৰেষ্ঠ হয়। (গীতা অধ্যায় ৩ শ্লোক ৮)

যি সাধকে শাস্ত্ৰবিধি ত্যাগকৰি মনেসজা আচৰন কৰে অৰ্থাৎ শাস্ত্ৰানুকূল ভক্তি কৰ্মৰ অতিৰিক্ত বেলেগ কৰ্মত লাগি মনুষ্য সমুদায় কৰ্মৰ বন্ধনত বন্ধক হৈ জন্ম মৃত্যুৰ চক্ৰত সদায় থাকে। এইকাৰনে হে কুন্তি পুত্ৰ অৰ্জুন! শাস্ত্ৰবিৰুদ্ধ ভক্তি কৰ্ম যিসকলে কৰি আছে তাৰ পৰা আসক্তি ৰহিত হৈ শাস্ত্ৰানুকূল ভক্তি কৰ্ম কৰা। (গীতা অধ্যায় ৩ শ্লোক ৯)

সংসাৰৰ ৰচনা কৰা কূলৰ মালিকে (প্ৰজাপতি)এ সৰ্বপ্ৰথম মনুষ্যৰ ৰচনা কৰি লগে লগে যজ্ঞ বা ধাৰ্মীক অনুষ্ঠানৰ জ্ঞান দি তেওঁলোকক কৈছিল যে, তোমালোকে এনেদৰেই কোৱা শাস্ত্ৰানুকূল কৰ্মৰ দ্বাৰা বৃদ্ধি হোৱা বা উন্নত হোৱা। এনেদৰে শাস্ত্ৰানুকূল কৰা ভক্তি তোমালোকক ইচ্ছা কৰা ধৰনে ভোগ প্ৰাপ্ত কৰাব। (গীতা অধ্যায় ৩ শ্লোক ১০)

এইদৰে শাস্ত্ৰানুকূল ভক্তিৰ দ্বাৰা অৰ্থাৎ সংসাৰ ৰূপী বৃক্ষৰ শিপা (মূল অৰ্থাৎ পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্মা)ক সাৰ পানী অৰ্থাৎ পূজা কৰি দেৱতা সকল অৰ্থাৎ সংসাৰ ৰূপী বৃক্ষৰ শিপা অৰ্থাৎ মূল মালিক (পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্ম)ক ইষ্ট ৰূপত প্ৰতিষ্ঠিত কৰি ভক্তি কৰ্মৰ দ্বাৰা ডাঙৰ হোৱা শাখা বিলাক (তিনিও দেৱতা) তোমালোকে নিবিছৰাকৈ কৰ্ম অনুসৰি ইচ্ছা কৰা ভোগ নিশ্চয় প্ৰদান কৰি থাকিব। যেনেকৈ আমৰ পুলি শিপাত সাৰ পানী দিয়াত পুলি ডাঙৰ হ'ল আৰু গছ হৈ শাখা উন্নত হ'ল। সেই উন্নত শাখা সমূহত নিজেই ফল ধৰিব। পূৰ্ঠ ফলবিলাক সৰি পৰিব, ব্যক্তিক কৰ্মানুসৰি ধন প্ৰাপ্ত হয় সেইটো উপৰোক্ত বিধিৰে হয়। যদি কোনো ব্যক্তি সেই দেৱতা (শাখা) দ্বাৰা দিয়া ধনৰ পৰা পুনৰ দান পূন্য নকৰে অৰ্থাৎ যি পুনৰ শাস্ত্ৰানুকূল সাধনা ধাৰ্মীক কাৰ্য্য নকৰে; কেৱল নিজৰ পেটৰ পুহ পাল কৰে, স্বয়ং ভূগি থাকে। সেইজনক পৰমাত্মাৰ চুৰ বুলি কোৱা হয়। (গীতা অধ্যায় ৩ শ্লোক ১২)

শাস্ত্ৰানুকূল ভক্তিবিধিত সৰ্বপ্ৰথমে পৰমাত্মাক ভোগ প্ৰসাদ উচ্ছৰ্গা কৰা হয়। ভোজন কৰোতে প্ৰথমে পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্মক ইষ্ট ৰূপত পূজা কৰি ভোগ প্ৰসাদ উচ্ছৰ্গা কৰি শেষ ভোজন ভক্ত সকলক বিতৰন কৰা হয়। সেই অৱশিষ্ট অনুক সৎসঙ্গত উপস্থিত পূন্য আত্মা সকলে খায়। কিয়নো পূন্যআত্মাসকলে হে পৰমাত্মাৰ বাবে সময় উলিয়াই ধাৰ্মীক অনুষ্ঠানত অংশ গ্ৰহন কৰে। এই কাৰনে কোৱা হয় যে, সেই যজ্ঞৰ ৰাহি হোৱা অন্ন-খোৱা সৎসঙ্গী সকলো পাপৰ পৰা মুক্ত হয়। যিসকল পাপী লোক আছে, তত্বদৰ্শী সন্তৰ সৎসঙ্গত নাহে, তেওঁলোকৰ জ্ঞানওঁ নহয়। সেই পাপাত্মই নিজৰ শৰীৰ ভৰন-পোষনৰ বাবে ভোজন ৰান্ধে। তেওঁলোকে পাপ হে খায়; কিয়নো ভোজন খোৱাৰ আগত আমি ভক্ত বৈষ্ণৱৈ পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্মক ভোগ প্ৰসাদ নিবেদন বা উচ্ছৰ্গা কৰো, যাৰ ফলত ভোজন খিনি পৱিত্ৰ প্ৰসাদ হৈ যায়, যি সকলে এনে নকৰে, তেওঁলোক পৰমাত্মাৰ চুৰ হয়। ভগবানক উচ্ছৰ্গা নকৰা ভোজন পাপৰ

ভোজন হয়। এইকাৰনে কোৱা হয় যে, শাস্ত্ৰানুকূল ধৰ্মীয় কাৰ্য্য নকৰাসকল পাপৰ অংশীদাৰ হয়। (গীতা অধ্যায় ৩ শ্লোক ১৩)

সম্পূৰ্ণ প্ৰাণী অন্নৰ পৰা উৎপন্ন হয়। অন্ন বৰষুনৰ পৰা হয়। বৰষুন যজ্ঞ অৰ্থাৎ শাস্ত্ৰানুকূল ধাৰ্মীক অনুষ্ঠানৰে হয়। যজ্ঞ অৰ্থাৎ ধাৰ্মীক অনুষ্ঠান শাস্ত্ৰানুকূল কৰ্মৰে হয়। (গীতা অধ্যায় ৩ শ্লোক ১৪)

কৰ্মটো ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ ক্ষৰ পুৰুষৰ পৰা উৎপন্ন হৈছে, কিয়নো য'ত সৰ্বপ্ৰাণী সনাতন পৰম ধামত থাকে, তাত কৰ্ম নকৰাকৈ সৰ্ব সুখ আৰু পদাৰ্থ উপলব্ধ থাকে। তাত থকা প্ৰাণীসকল ভূলক্ৰমে ক্ষৰ পুৰুষৰ লগত আহিছে। এতিয়া সকলোকে কৰ্মৰ ফলহে প্ৰাপ্ত হয়। কৰ্ম কৰি জীৱন নিৰ্বাহ হয়। সেইকাৰনে কৰ্মক ব্ৰহ্ম (ক্ষৰ পুৰুষৰ) পৰা উৎপন্ন জানা আৰু ব্ৰহ্মক অবিনাশী পৰমাত্মাই উৎপন্ন কৰা বুলি জানা। এই প্ৰমান অথৰ্ববেদ কাণ্ড নং ৪ অনুবাক ১ মন্ত্ৰ ৩ ত ওঁ আছে। "ব্ৰহ্মঃ ব্ৰহ্মানঃ উজ্জভাৰ" অৰ্থাৎ (ব্ৰহ্মনঃ) সচ্চিদানন্দ্ৰ ঘন ব্ৰহ্ম = পৰম অক্ষৰ পুৰুষ এ (ব্ৰহ্ম) ব্ৰহ্মৰ (উজ্জভাৰ) উৎপন্ন কৰিছে।

(দ্ৰঃ - গীতা অধ্যায় ৩ ৰ ১৪ শ্লোকত অক্ষৰ শব্দৰ অৰ্থ অবিনাশী ঠিক আছে। কিন্তু যত ক্ষৰ পুৰুষ, অক্ষৰ পুৰুষ তথা পৰম অক্ষৰ পুৰুষৰ বৰ্ণনা আছে, তাত অক্ষৰ পুৰুষ আৰু ক্ষৰ পুৰুষ উভয়ক নাশৱান বুলি কোৱা হৈছে, তাত অক্ষৰ শব্দৰ অৰ্থ সেইটোৱাই ঠিক আছে। গীতা অধ্যায় ১৬-১৭ত বৰ্ণনা আছে, ইয়াত অক্ষৰৰ অৰ্থ অবিনাশী পৰমাত্মা হয়। কিয়নো সৃষ্টি ৰচনাৰ পৰা স্পষ্ট হয় যে ব্ৰহ্মৰ উৎপত্তি সৎপুৰুষৰ (অবিনাশী পৰমাত্মাৰ) দ্বাৰা হৈছিল। ইয়াৰ পৰাই প্ৰমানিত হয় যে, (সৰ্বগতম ব্ৰহ্ম) অৰ্থাৎ যিজন পৰমাত্মা সৰ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডত বিৰাজমান থাকে, যি সকলোৰে জনক সেই পৰমাত্মা সদায় যজ্ঞ অৰ্থাৎ ধাৰ্মীক অনুষ্ঠানত প্ৰতিষ্ঠিত হয়। ভাৱাৰ্থ এইয়ে যে, পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্মক ইষ্টদেৱ ৰূপত প্ৰতিষ্ঠা কৰি ধাৰ্মিক অনুষ্ঠান অৰ্থাৎ যজ্ঞ কৰিলে শাস্ত্ৰানুকুল ভক্তিৰ লাভ প্ৰাপ্ত হয়, যাৰ ফলত মোক্ষ প্ৰাপ্ত হয়।

পৃষ্ঠা-২২ চাওঁক, ইয়াত গছপুলিক উভতাই ডাল-পাত ফালে গাতত পুতি লগোৱা দেখুৱা হৈছে যে যিটোনেকি তিনিওঁ দেৱতা (ৰজগুন ব্ৰহ্মা, সতগুন বিষ্ণু, তমগুন শিৱ)ৰ যিকোনো দেৱতাৰ পূজা কৰে, এইটো হ'ল শাস্ত্ৰবিধি ত্যাগ কৰি মনেসজা আচৰন কৰাহে হ'ব। এনে আচৰনবোৰ গীতা অধ্যায় ১৬ শ্লোক ২৩-২৪ ত অনুচিত তথা ব্যৰ্থ বুলি কোৱা হৈছে। যিজনে সৰ্বগতম ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্মৰ পূজা নকৰে, তেখেতক ইষ্টৰূপত নামানে যাৰ বাবে সেই সাধকৰ সাধনা ব্যৰ্থ হয়। ডাল-পাতত জলসিঞ্চন কৰিলে গছ পুলি নষ্ট হৈ যাব। অন্য দেৱ-দেৱীক পূজা কৰা গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক (১২-১৫) (২০-২৩) তথা গীতা অধ্যায় ৯ শ্লোক (২৩-২৪) ত নিষিদ্ধ কৰা আছে।

চাওঁক এই চিত্ৰ পৃষ্ঠা ২৩ ত পোনপটিয়াকৈ লগোৱা গছপুলি, যি শাস্ত্ৰবিধি অনুসৰি সাধনা হয় যাৰ দ্বাৰা মোক্ষ প্ৰাপ্তি হয়। এই একে প্ৰমাণ গীতা গ্ৰন্থতো আছে।

এইকাৰনে হে ধৰ্মদাস! শ্ৰীব্ৰহ্মা, শ্ৰীবিষ্ণু তথা শ্ৰীশিৱ দেৱক এৰাই চলিব নালাগে। তেওঁলোকৰ শাস্ত্ৰবিৰুদ্ধ পূজা ইষ্টৰূপত কৰাটো বাদ দিব লাগে। তেতিয়াহে ভক্তৰ পূৰ্ণমোক্ষ সম্ভৱ হয়।

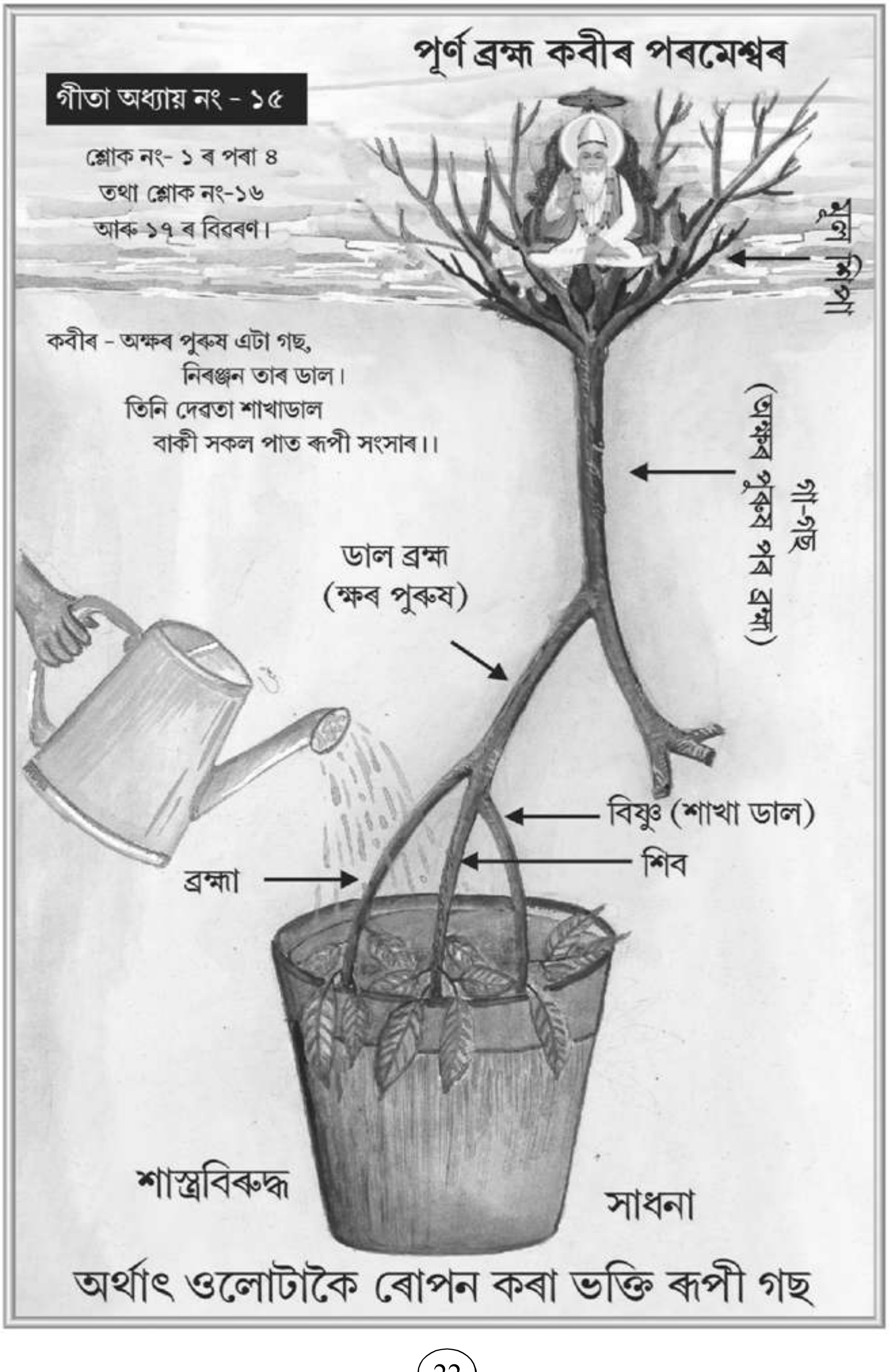
পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম কবীৰ পৰমেশ্বৰ
গীতা অধ্যায় নং - ১৫
শ্লোক নং- ১ ৰ পৰা ৪
তথা শ্লোক নং-১৬
আৰু ১৭ ৰ বিৱৰণ।
মূল শিপা
কবীৰ - অক্ষৰ পুৰুষ এটা গছ,
নিৰঞ্জন তাৰ ডাল।
তিনি দেৱতা শাখাডাল
বাকী সকল পাত ৰূপী সংসাৰ।।
গা-গছ
(অক্ষৰ পুৰুষ পৰ ব্ৰহ্ম)
ডাল ব্ৰহ্ম
(ক্ষৰ পুৰুষ)
বিষ্ণু (শাখা ডাল)
শিব
ব্ৰহ্মা
শাস্ত্ৰবিৰুদ্ধ
সাধনা
অৰ্থাৎ ওলোটাকৈ ৰোপন কৰা ভক্তি ৰূপী গছ

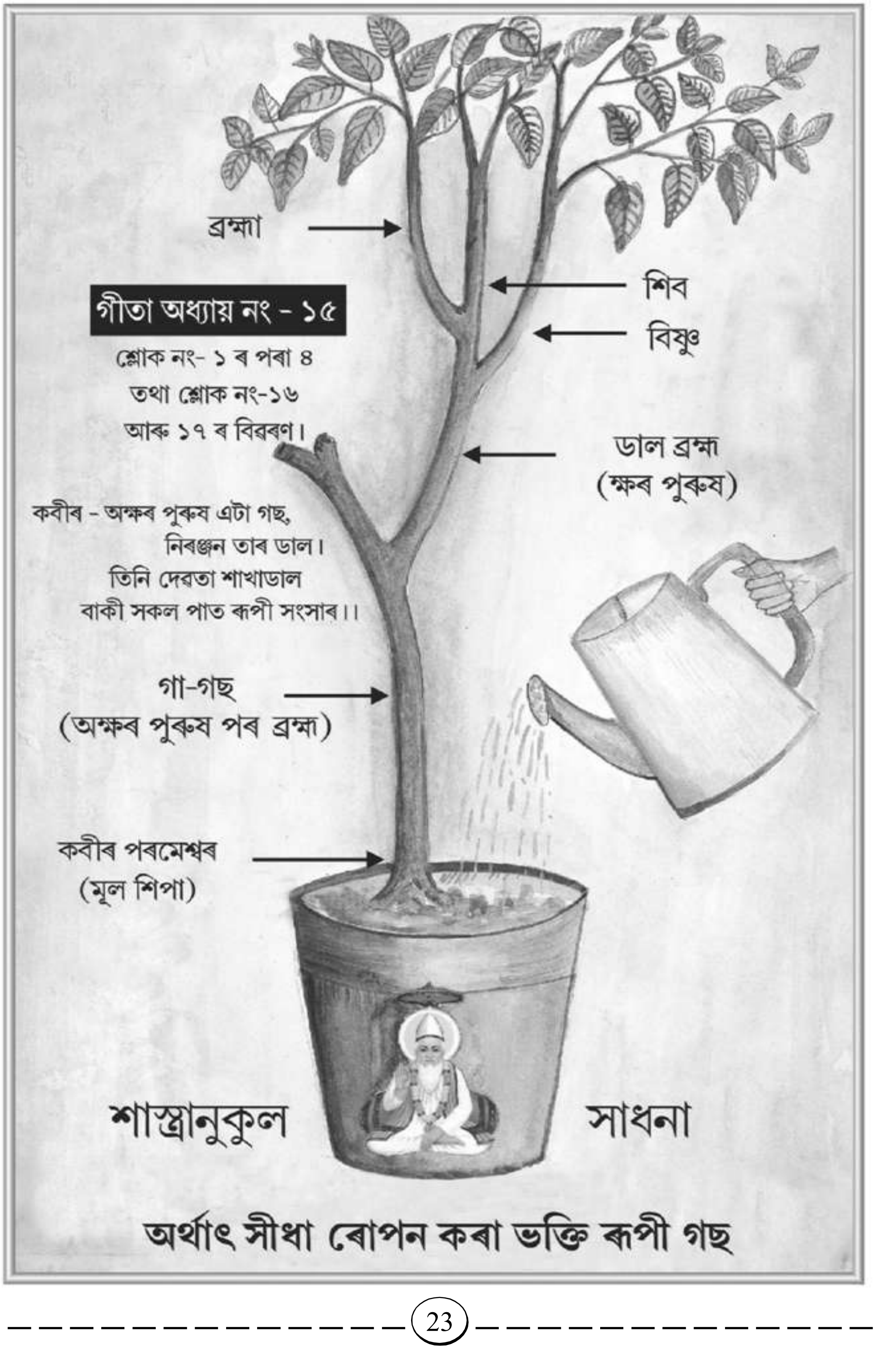
ব্ৰহ্মা
শিব
গীতা অধ্যায় নং - ১৫
বিষ্ণু
শ্লোক নং- ১ ৰ পৰা ৪
তথা শ্লোক নং-১৬
আৰু ১৭ ৰ বিৱৰণ।
ডাল ব্ৰহ্ম
(ক্ষৰ পুৰুষ)
কবীৰ - অক্ষৰ পুৰুষ এটা গছ,
নিৰঞ্জন তাৰ ডাল।
তিনি দেৱতা শাখাডাল
বাকী সকল পাত ৰূপী সংসাৰ।।
গা-গছ
(অক্ষৰ পুৰুষ পৰ ব্ৰহ্ম)
কবীৰ পৰমেশ্বৰ
(মূল শিপা)
শাস্ত্ৰানুকুল
সাধনা
অৰ্থাৎ সীধা ৰোপন কৰা ভক্তি ৰূপী গছ

প্ৰশ্ন-৪৬ ঃ- (ধৰ্মদাসৰ) হে জিন্দা সন্ত! আপুনি ত্ৰিদেৱ (ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সতগুণ বিষ্ণু আৰু তমগুণ শিৱ)ৰ ভক্তি কৰা সকলৰ স্থিতি শ্ৰীমদভাগৱত গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক ১২ ৰপৰা ১৫,২০ ৰ পৰা ২৩ তথা অধ্যায় ৯ শ্লোক (২৩-২৪)ত প্ৰতক্ষ্য প্ৰমাণ কৰি দিলে যে, তিনিগুণৰ (ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সতগুণ বিষ্ণু আৰু তমগুণ শিৱ)ৰ ভক্তি কৰাসকল ৰাক্ষক স্বভাৱক ধাৰন কৰা মনুষ্যত নীচ দূষিত কৰ্ম কৰা মূৰ্খই মই (গীতা জ্ঞানদাতা ব্ৰহ্মা)ৰ ওঁ পূজা নকৰে। অন্য দেৱ-দেৱীৰ পূজা কৰা সকলৰ সুখৰ সময় (স্বৰ্গৰ সময়) খন্তেকিয়া হয়। স্বৰ্গ প্ৰাপ্তি কৰি শীঘ্ৰেই পৃথিৱীত জন্ম ধাৰণ কৰে। হে মহাত্মা মহোদয়! অনুগ্ৰহ কৰি আপুনি সংহাৰত হোৱা এনে এটা দৃষ্টান্ত দিয়ক যাৰ দ্বাৰা আপুনি কোৱা সকলো কথাৰ সত্যতাৰ প্ৰমাণ পাব পাৰি।

তিনি দেৱৰ পূজাৰীসকলে এনে কাৰুকাৰ্য্য কৰে ঃ-

"হিৰন্যকশিপুৰ কথা"

উত্তৰ ঃ- (জিন্দা জগদীচ কবীৰ দেৱৰ) ঃ-

১. ৰজগুণ ব্ৰহ্মাৰ উপশনা কৰাৰ চৰিত্ৰ ঃ- এজন হিৰন্যকশিপু ব্ৰাহ্মন ৰজা আছিল। কোনো কাৰন বশত তেখেতৰ ভগৱান বিষ্ণুৰ (সতগুণ) সৈতে ইৰ্ষা হ'ল। সেই ৰজাই ৰজগুণ ব্ৰহ্মা দেৱৰ ভক্তি কৰি প্ৰসন্ন কৰিছিল। শ্ৰী ব্ৰহ্মাই পূজাৰীজনক বৰ প্ৰসন্ন কৰিবলৈ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰিলে আৰু বৰৰ বাবে ভিক্ষা খুজিবলৈ কলে। হিৰন্যকশিপুয়ে মাগিলে যে, মই ৰাতিপুৱা মৰো না সন্ধ্যামৰু, বাহিৰত মৰু না ভিতৰত মৰু, দিনত মৰু না ৰাতি মৰু, নে আকাশত মৰু না পৃথিৱীত মৰু, না মানবৰ দ্বাৰা মৰু না পশু-পক্ষীৰ দ্বাৰা মৰু। শ্ৰী ব্ৰহ্মাই তথাস্তো বুলি বৰদান দিলে। ইয়াৰ পিছত হিৰন্যকশিপুয়ে নিজক অমৰ বুলি ভাৱি ল'লে আৰু নিজৰ নাম জাপ কৰিবলৈ কব ধৰিলে। যিসকলে বিষ্ণুৰ নাম জপ কৰিছিল তেওঁলোকক মাৰিছিল। তেখেতৰ পুত্ৰই বিষ্ণু ভগৱানৰ ভক্তি পূজা কৰিছিল। তেওঁক বহুবাৰ কোৱা হৈছিল। হে ধৰ্মদাস! কথাৰ দ্বাৰা আপুনি পূৰ্ণৰূপে পৰিচিত হয়। ভাৱাৰ্থ হয় যে, ৰজগুণ ব্ৰহ্মাৰ ভক্ত হিৰন্যকশিপুক ৰাক্ষক বুলি কোৱা হ'ল আৰু কুকুৰৰ দৰে মৃত্যু প্ৰাপ্ত হ'ল।

-ঃ ৰাৱন তথা ভস্মাচূৰৰ কথা ঃ-

২. তমগুণ শিৱৰ উপাসকসকলৰ চৰিত্ৰ ঃ- লংকাৰ ৰজা ৰাৱনে তমগুণ শিৱৰ ভক্তি কৰিছিল। তেখেতে নিজৰ সাধনৰ বলত ৩৩ কোটি দেৱতাক বন্দীকৰি ৰাখিছিল। সীতা দেৱীক ও অপহৰণ কৰিছিল। ৰাৱনৰ কি অৱস্থা হ'ল, আমাৰ সকলোৰে জ্ঞাত। তমগুণ শিৱৰ উপাসক ৰাৱনক ৰাক্ষকৰ নামেৰে জনাজাত হ'ল, সৰ্বনাশ হ'ল। নিন্দাৰ পাত্ৰ হ'ল।

অন্য উদাহৰণ ঃ- আমি সকলোৱে ভস্মাসুৰৰ কথা শুনিছো। ভগৱান শিৱ (তমগুণ) ৰ ভক্তি ভস্মাগিৰিয়ে কৰিছিল। তেখেতে ১২ বছৰলৈকে শিৱৰ দূৱাৰৰ সন্মূখত ভৰি ওপৰত আৰু মূৰ তলত কৰি (শীৰ্ষাসন) ত ভক্তি তপস্যা কৰিছিল। এদিনাখন পাৰ্বতীয়ে কলে হে মহাদেৱ! আপুনিতো সমৰ্থৱান হয়। আপুনাৰ ভক্তই কি প্ৰাৰ্থনা কৰিছে ? তেখেতক প্ৰদান কৰক প্ৰভু। ভগৱান শিৱই ভস্মাগিৰিক সুধিলে, কোৱা ভক্ত তোমাক কি লাগে ? মই তোমাৰ সাধনাত অতি প্ৰসন্ন হৈছো। ভস্মাগিৰিয়ে প্ৰথমে বচন বদ্ধ হবলৈ অনুৰুধ কৰিলে। ভগৱান শিৱ বচনবদ্ধ হ'ল। তেতিয়া ভস্মাগিৰিয়ে কলে যে, আপোনাৰ ওচৰত থকা ভস্মাকন্ডা (ভস্মাকড়া) মোক প্ৰদান কৰক শিৱ প্ৰভূয়ে সেই ভস্মাকড়া ভস্মাগিৰিক প্ৰদান কৰিলে। কড়া হাতত পোৱাৰ লগে লগেই ভস্মাগিৰিয়ে শিৱক সাৱধান কৰি দিলে আৰু কলে তোমাক ভস্ম কৰি পাৰ্বতীক পত্নী বনাম। ইমানখিনি কৈ অভদ্ৰ আচৰনেৰে হাঁহিলে তথা শিৱক মাৰিবলৈ খেদি আহিল। ভগৱান শিৱই দুষ্টৰ উদ্দেশ্য বুজিব পাৰি পলালে। পিছে পিছে পূজাৰী আগে আগে ইষ্টদেব শিৱ (তমগুণ) দৌৰি আছিল।

চিন্তা কৰক ধৰ্মদাস! যদি আপোনাৰ দেৱ শিৱ অবিনাশী হ'লহেঁতেন মৃত্যুৰ ভয়ত পলাই

নগলহেঁতেন। আপুনি তেখেতক অবিনাশী বুলিও কৈছিল। আপুনি তেখেতক অন্তৰ্যামীওঁ কৈছিল। ভগৱান শিৱ অন্তৰ্যামী হোৱা হলে তাৰ মনৰ ভিতৰত ৰখা বেয়া ভাৱ জানিলেহেঁতেন। ইয়াতে প্ৰমানিত হ'ল যে, শিৱ অন্তৰ্যামীওঁ নহয়।

যেতিয়া ভগৱান শিৱই ভস্মাগিৰিৰ আগে আগে দৌৰি আত্মৰক্ষা বাবে পলায়ন কৰিছিল, তেতিয়া পৰমাত্মাক অন্তৰআত্মাৰ পৰা স্মৰণ কৰিছিল। তৎক্ষনাত "পৰম অক্ষৰ ব্ৰহ্মা" পাৰ্ৱতী ৰূপত ভস্মাগিৰিৰ সন্মূখত উপস্থিত হৈ কৈছিল হে ভস্মাগিৰি! আহা মোৰ ওচৰত বহা। ভস্মাগিৰি য়ে জানিছিল যে শিৱ তেওঁৰ নিকটত এতিয়া আহিব নোৱাৰে। সেই সকলো কাৰোকাৰ্য্য পাৰ্ৱতীক পাবলৈ ভস্মাগিৰিয়ে কৰিছিল। হে ধৰ্মদাস! আপুনি এই সকলো কথা জানে। পাৰ্বতীৰূপত পৰমাত্মাই ভস্মাগিৰিক গণ্ডহথ নাচ নচাই ভস্ম কৰিছিল। তমগুণ শিৱৰ পূজাৰী ভস্মাগিৰি নিজৰ দুষ্কৰ্মৰ বাবে ভস্মাসুৰ অৰ্থাৎ ভস্মা ৰাক্ষক বুলি অভিহিত হ'ল।

এইকাৰনে এই তিনি দেৱৰ পূজাৰীক ৰাক্ষস স্বভাৱ ধাৰন কৰা মনুষ্যত অধম দূখিত কৰ্ম কৰা মূৰ্খ বুলি কোৱা হয়।

-ঃ হৰিদ্বাৰত সাধুসকলৰ নিৰ্মম হত্যা ঃ-

৩. এতিয়া সতগুণী শ্ৰীবিষ্ণুৰ পূজাৰীসকলৰ কথা শুনাম। এসময়ত হৰিদ্বাৰত হৰকে পেডি নামৰ ঠাইত কুম্ভ মেলা হৈছিল। সেই উপলক্ষে তিনিওঁ গুণৰ উপাসক সকলে নিজৰ নিজৰ সমূহদায় একত্ৰিত হৈ দলে বলে কুম্ভমেলা লৈ গৈছিল। গিৰি, পুৰী, নাগা-নাথ সকল তমগুণ শিৱৰ উপাসনা কৰে তথা বৈষ্ণৱসকলে সতগুণী শ্ৰীবিষ্ণু ভগৱানৰ উপাসনা কৰে। হৰকেপেড়ীত প্ৰথমে স্নান কৰিবৰ বাবে নাগা আৰু বৈষ্ণৱ সমূদায়ত কাজিয়া হ'ল। প্ৰায় ২৫ হেজাৰ ত্ৰিগুণ (ৰজগুণ, ব্ৰহ্মা, সৎগুণ বিষ্ণু আৰু তমগুণ শিৱ) ৰ পূজাৰী কাজিয়া কৰি মৰিল নিৰ্মম হত্যা বা নৰসংহাৰ হ'ল। তৰোৱাল, ছুৰী, কটাৰীয়ে ইজনে সিজনক হত্যা কৰিলে। সূক্ষ্মবেদত কোৱা আছে যে, ঃ-

তীৰ তোপক তলৱাৰ কটাৰী, জমঘড় জোৰ বধাৱে হেঁ।
হৰ পেড়ী হৰহেত নহী জানা, ৱাহা জা তেজ চলাৱে হেঁ।।
কটৈ শীশ নহী দিল কৰুনা জগ মে সাধ কহাৱে হেঁ।
জৌ জন ইনকে দৰ্শনকো যাৱে, ওনকো ভী নৰক পঠাৱে হেঁ।।

হে ধৰ্মদাস! উপৰোক্ত সত্য ঘটনাসমূহৰ পৰা প্ৰমানিত হ'ল যে, ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সতগুণ বিশ্ণু তথা তমগুণ শিৱৰ পূজা কৰা সকল গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক ১২-১৫ ত ৰাক্ষস, স্বভাৱক ধাৰণ কৰা মনুষ্যত অধম দূখিত কৰ্ম কৰা মূৰ্খ বুলি কোৱা হয়।

পৰমেশ্বৰ জিন্দাৰ মূখকমলৰ পৰা উপৰুক্ত কথা শুনি ধৰ্মদাস মহাশয়ৰ মূৰ ফাটি যাওঁ নিচিনা হৈছিল। মূৰঘূৰনী আৰম্ভ হৈছিল। বৰ সাহস কৰি ধৰ্মদাসে কলে, হে প্ৰভূ! আপুনিতো মই অজ্ঞানীক জ্ঞানৰ চকু প্ৰদান কৰিলে, দাতা। উপৰোক্ত সৰ্ব কথা আমি শুনিছিলো আৰু পঢ়িছিলোঁ, কিন্ত কেতিয়াওঁ চিন্তাত অহা নাই যে আমি সকলো ভূল পথত পৰিচালিত হৈ আছোঁ। আপোনাক শ শ বাৰ ধন্যবাদ। আপুনিয়ে মোৰ নিচিনা পাপীক নৰকৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিলে প্ৰভূ।

প্ৰশ্ন-৪৭ ঃ- (ধৰ্মদাসৰ) - হে জিন্দা মহাত্মা আপুনি কলে আৰু গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক ১৮ ত মইওঁ একে কথা দেখা পালোঁ য'ত গীতা জ্ঞান দাতা ব্ৰহ্ময়ে নিজৰ সাধনাৰ দ্বাৰা হ'বলগিয়া গতিক অনুত্তম অৰ্থাৎ নিকিষ্ট বুলি কৈছে। সেই অনুত্তম কথাওঁ এনেকৈয়ে স্পষ্ট কৰিবলৈ কৃপা কৰে যেন। কিছু কথা প্ৰসংগৰে বুজাই দিয়ে যেন।

উত্তৰ ঃ- (জিন্দা বাবা বেশধাৰী কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ) -

গীতা অধ্যায় ২ শ্লোক ১২ গীতা অধ্যায় ৪ শ্লোক ৫ তথা ৯ গীতা অধ্যায় ১০ শ্লোক ২ ত

গীতা জ্ঞানদাতা (ব্ৰহ্ম) য়ে কৈছে যে, হে অৰ্জুন! মোৰ আৰু তোমাৰ বহুত জন্ম হৈ গৈছে তুমি নাজানা মই জানোঁ। শ্ৰীমদভাগৱত গীতা অধ্যায় ১৫ শ্লোক ৪ত কৈছে যে, তত্বদৰ্শী সন্তৰ পৰা তত্বজ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰি পৰমাত্মাৰ সেই পৰমপদৰ সন্ধান কৰিব লাগে, য'ত যোৱাৰ পিছত সাধক, উভতি এই সংসাৰলৈ পুনৰ নাহে। যি পৰমেশ্বৰৰ দ্বাৰা সংসাৰ ৰূপী বৃক্ষৰ প্ৰবৃতি বিস্তাৰ হয় অৰ্থাৎ যিজন পৰমেশ্বৰে সৰ্ব সংসাৰৰ উৎপত্তি কৰিছে। সেই পৰমেশ্বৰৰ ভক্তি কৰা। পুনৰ গীতা অধ্যায় ১৮ শ্লোক ৬২ ত গীতা জ্ঞান দাতাই কৈছে যে হে অৰ্জুন! তুমি সৰ্বভাৱেৰে সেই পৰমেশ্বৰৰ শৰনলৈ যোৱা সেই পৰমেশ্বৰৰ কৃপাই পৰমশান্তি তথা সনাতন পৰমধামৰ প্ৰাপ্ত হ'ব। হে ধৰ্মদাস! যেতিয়ালৈকে জন্ম মৃত্যু থাকিব তেতিয়ালৈকে পৰমশান্তি হ'ব নোৱাৰিব আৰু সনাতন পৰমধামো প্ৰাপ্ত নহয়। বাস্তৱত পৰমগতি তাক কোৱা হয়, য'ত জন্ম মৃত্যু সদায় সদায়ৰ বাবে সমাপ্ত হয় যিটো ব্ৰহ্ম সাধনাৰ দ্বাৰা কেতিয়াওঁ সম্ভৱ নহয়। এইকাৰনে গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক ১৮ ত গীতা জ্ঞানদাতাই কৈছে যে, যিসকল জ্ঞানী আত্মা আছে, মই বিবেচনা কৰোঁ তেওঁলোক বৰ ভাল। কিন্তু তেওঁলোক মোৰ অনুত্তম (বেয়া/নিকিষ্ট) গতিত লীন হয় কাৰন তেওঁলোকে মোৰ (ব্ৰহ্ম)ৰ ভক্তি কৰে। ব্ৰহ্ম সাধনাৰ ওঁ মন্ত্ৰ আছে। ইয়াৰ দ্বাৰা ব্ৰহ্ম লোক প্ৰাপ্ত হয়। গীতা অধ্যায় ৮ শ্লোক ১৬ত পুনৰ ঘূৰি এই সংসাৰত আহে। এইকাৰনে তেওঁলোকক পৰম শান্তি হব নোৱাৰে, সনাতন পৰমধাম প্ৰাপ্তও নহয়। বেদত বৰ্ণনা কৰা সাধনাৰে পৰমাত্মা প্ৰাপ্তি নহয়। কিন্তু কিছু সিদ্ধি অৱশ্যই হৈ যায়, যাৰ দ্বাৰা ঋষি মুনিসকলে চমৎকাৰ কৰি অন্য কাৰোবাৰ হানী কৰি প্ৰসিদ্ধ হৈ পৰে। অৱশেষত পাপৰ ভাগী হৈ চৌৰাষীলাখ প্ৰকাৰৰ প্ৰাণীৰ শৰীৰত কষ্ট উঠাই ফুৰে। এইকাৰনে ব্ৰহ্ম সাধনাৰে হবলগীয়া গতি অৰ্থাৎ উপলব্ধিও অনুত্তম (নিকিষ্ট) বুলি কোৱা হয়।

-ঃ ঋষি চুনক দ্বাৰা মানধাতাৰ বিনাশৰ কথা ঃ-

কথা প্ৰসঙ্গ ঃ- গীতা জ্ঞানদতা (ব্ৰহ্ম) য়ে গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক (১৬-১৭) ত কৈছে যে মোৰ ভক্তি চাৰি প্ৰকাৰৰ ভক্তই কৰে। (১) সাত্ত (সংকট নিৱাৰণৰ বাবে), (২) অৰ্থাৰ্থী (ধনলাভৰ বাবে), (৩) জিজ্ঞাসু (যিসকল জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰি বক্তা হৈ যায়) আৰু (৪) জ্ঞানী (কেৱল মোক্ষ প্ৰাপ্তিৰ বাবে ভক্তি কৰা সকল)। এই সকলোৰ ভিতৰত প্ৰথম তিনি প্ৰকাৰৰ ভক্তক এৰি চতুৰ্থ প্ৰকাৰৰ জ্ঞানী ভক্তক নিজৰ প্ৰিয় ভক্ত বুলি গীতাজ্ঞান দাতাই কৈছে।

জ্ঞানীভক্তৰ বিশেষতা ঃ- জ্ঞানী সেইজনক কোৱা হয় যি জনে বুজি পালে যে মনুষ্য জীৱন কেৱল মোক্ষ প্ৰাপ্তিৰ বাবেহে প্ৰাপ্ত হয়। তেওঁক এইটোওঁ জ্ঞান হৈ যায় যে পূৰ্ণ মোক্ষৰ বাবে কেৱল এক পৰমাত্মাৰ ভক্তি কৰিব লাগে। অন্য দেৱদেৱীক (ৰজগুণ ব্ৰহ্মা, সতগুণ বিষ্ণু আৰু তমগুণ শিৱ) ৰ ভক্তিৰ দ্বাৰা পূৰ্ণ মোক্ষ নহয়। সেই জ্ঞানী আত্মাক গীতা অধ্যায় ৪ শ্লোক ৩৪ তথা যজুৰ্বেদ অধ্যায় ৪০ মন্ত্ৰ ১০ ত বৰ্ণনা কৰা তত্বদৰ্শী সন্ত লগ নোপোৱাৰ কাৰনে তেওঁলোকে বেদৰ পৰা স্বয়ং নিস্কৰ্ষ উলিয়াই লৈ "ব্ৰহ্ম" সমৰ্থৱান পৰমাত্মা বুলি মানি লৈ, ওঁ ইয়াৰ ভক্তি কৰা মন্ত্ৰ হয়। এই সাধনাৰে ব্ৰহ্মলোক প্ৰাপ্ত হয়। এইটোৱে মোক্ষ বুলি মানি লয়।

জ্ঞানী আত্মাই পৰমাত্মা প্ৰাপ্তিৰ বাবে হঠযোগ কৰিলে। একে স্থানত বহি তপস্যা সাধনাওঁ কৰিলে আৰু ওঁ নামৰ জপ কৰিলে। যতনেকি বেদ বা গীতাত হঠযোগ কৰা কঠিন তপস্যা কৰাজনক মূৰ্খ দম্ভী তথা ৰাক্ষস বুলি কোৱা হয়। গীতা অধ্যায় ৩ শ্লোক ৪ৰ পৰা ৯ গীতা অধ্যায় ১৬ শ্লোক (১৭-২০) তথা গীতা অধ্যায় ১৭ শ্লোক (১-৬)। তেওঁলোকক হঠযোগ কৰাৰ প্ৰেৰনা কৰ পৰা হ'ল? শ্ৰীদেৱী পূৰাণ (গীতা প্ৰেছ গোৰখপুৰৰ পৰা প্ৰকাশিত সচিত্ৰ মোটা টাইপ) ৰ তৃতিয় স্কন্ধত লিখা আছে যে, ব্ৰহ্মাই নিজৰ পুত্ৰ নাৰদক কৈছিল যে, যেতিয়া মোৰ উৎপত্তি হৈছিল, মই কমল ফুলত বহিথকা পালোঁ। আকাশবানী হ'ল যে, তপ কৰা তপ কৰা। মই এহাজাৰ বছৰ লৈকে তপস্যা কৰিলোঁ।

হে ধৰ্মদাস! ব্ৰহ্মাই বেদ পিছত সমূদ্ৰ মন্থনত পাইছিল। তেখেতে বেদ পঢ়ি যজুৰ্বেদ অধ্যায় ৪০ ৰ মন্ত্ৰ ১৫ ত ওঁ নাম পালে। ওঁ নামৰ জাপ তথা আকাশবানীৰ দ্বাৰা শুনা হঠযোগ (কঠিন তপস্যা)

দুয়োকে মিলাই ব্ৰহ্মাই নিজে তপ কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু নিজৰ সন্তানক (ঋষিক) কৰিবলৈ কৈ গ'ল। চাৰি বেদ তথা ইয়াৰে সাৰাংশ শ্ৰীমদভাগৱত গীতাত হঠ কৰি কঠিন তপস্যা কৰা সকলক ৰাক্ষস কুকৰ্মী, নৰাধম অথৱা নীচ ব্যক্তি বুলি কোৱা হৈছে। প্ৰমাণ গীতা অধ্যায় ১৬ শ্লোক (১৭-২০) তথা অধ্যায় ১৭ শ্লোক (১-৬)ত। সেই একে সাধনা জ্ঞানী আত্মা ঋষি-মুনিসকলে কৰিলে। সেই জ্ঞানী আত্মাসকলৰে এজন চূনক ঋষিৰ প্ৰসঙ্গ শুনাম যাৰ পৰা আপোনাৰ প্ৰশ্নৰ সঠিক উত্তৰ পাব। এজন চূনক নামৰ ঋষি আছিল। তেখেতে হেজাৰ হেজাৰ বছৰলৈ কঠিন তপস্যাসাধনা কৰিছিল তথা ওঁ নামৰ জঁপ কৰিছিল। এইটো ব্ৰহ্মৰ ভক্তি বা সাধনা হয়। ব্ৰহ্মএ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে যে মই কোনো সাধনা অথবা বেদত বৰ্ণনা কৰা সাধনা নে জঁপৰে, নে তপস্যাৰ দ্বাৰা কাকো মই দৰ্শন নিদিওঁ। গীতা অধ্যায় ১১ শ্লোক ৪৮ ত কোৱা আছে যে হে অৰ্জুন! তুমি মোৰ যি ৰূপক দৰ্শন কৰিলা অৰ্থাৎ মোৰ এই কাল ৰূপ দেখা পালা এইটো মোৰ স্বৰূপ হয়। এইটোৰূপ বেদত বৰ্ণিত বিধিৰে দেখা নাপায়, নতুবা কোনো ধৰনৰ জঁপ বা তপস্যাৰে নতুবা যজ্ঞ তথা কোনো ধৰনৰ ক্ৰিয়াৰে দেখা পোৱা নাযায়। গীতা জ্ঞানদাতায় গীতা অধ্যায় ৭ শ্লোক ২৪-২৫ ত স্পষ্ট কৰিছে যে, এইটো মোৰ অবিনাশী বিধান যাৰ বলত মই কাৰো দৃষ্টি গোচৰ নহওঁ, নিজৰ যোগমায়াৰ দ্বাৰা লুকাই থাকো। এই মূৰ্খলোকসকলে মোক মনুষ্য ৰূপ অৰ্থাৎ কৃষ্ণ ৰূপ ত মানি আছে। যি সৈন্যবাহিনী সম্মূখত আছিল, সেই ফালে সংকেত কৰি গীতা জ্ঞান দাতাই কৈছিল। কোৱাৰ অৰ্থ আছিল যে মই কেতিয়াওঁ কাকো দৰ্শন নিদিওঁ, এতিয়া তোমাৰ ওপৰত অনুগ্ৰহ কৰি মোৰ এইৰূপ দেখালোঁ।

ভাবাৰ্থ - বেদত বৰ্ণনা কৰা বিধিৰে তথা অন্য প্ৰচলিত ক্ৰিয়াৰে ব্ৰহ্ম প্ৰাপ্তি কৰিব নোৱাৰি । এই কাৰনে এই চূনক ঋষিক পৰমাত্মা প্ৰাপ্তি টো নহল সিদ্ধি প্ৰাপ্তি অৱশ্যেই হ'ল। এই সিদ্ধিৰ উপলব্ধিক ঋষিসকলে শেষ উপলব্ধি মানি ললে। যাৰ ওচৰত অধিক সিদ্ধি আছিল, তেওঁক অন্য ঋষিৰ পৰা শ্ৰেষ্ঠ বুলি পৰিগনিত হৈছিল। সেই উপলব্ধি চূনক ঋষিৰ প্ৰাপ্ত আছিল।

এজন মানধাতা চক্ৰৱতী ৰজা (যাৰ ৰাজ্য সম্পূৰ্ণ পৃথিৱীত থাকে, এনে শক্তিশালী ৰজা) আছিল। তেখেতৰ ৰাজ্যৰ সুৰক্ষাৰ বাবে ৭২ কোটি সেনা (অক্ষৌনী) আছিল। ৰজাই নিজৰ অধীনৰ ৰজাসকলক কৈছিল যে, যিসকলে মোৰ বশ্যতা স্বীকাৰ অথৱা পৰাধীনতা বুলি গন্য নকৰে তেখেত সকলে মোৰ লগত যুদ্ধ কৰিব লাগে। এটা ঘোঁৰাৰ ডিঙিত এখন ফলক চিঠি বাঁন্ধি উলমাই দিয়া হ'ল যে, যি সকল ৰজাক ৰজা মানধাতাৰ অধীনতা স্বীকাৰ নহয় তেখেতসকলে ঘোঁৰাক ধৰি বান্ধি ৰাখিব লাগে আৰু যুদ্ধৰ বাবে সাজু হওঁক। গোটেই পৃথিৱীত কোনো ৰজাই ঘোঁৰাক ধৰি বান্ধি নেৰাখিলে। ঘোঁৰাৰ লগে লগে কিছু সৈনিকো আছিল। উভতি আহোঁতে ঋষি চূনকে সুধিলে যে সৈনিকসকল! কলৈ গৈ ঘূৰি আহিছে ? উত্তৰ পালে যে সম্পূৰ্ণ পৃথিৱী ঘূৰি আহিছোঁ, কোনেওঁ ঘোঁৰাক ধৰি বান্ধি নাৰাখিলে। কোনেওঁ ৰজাৰ যুদ্ধ স্বীকাৰ নকৰিলে। ঋষিয়ে কলে যে, মই এই যুদ্ধ স্বীকাৰ কৰিলোঁ। সৈন্যবাহিনীৰ লোকসকলে কলে হে ভিখাৰী! তোমাৰ ওচৰত খাবলৈ ব্যৱস্থা নাই আৰু মহাৰজা মানধাতাৰ লগত যুদ্ধ কৰিবা ? ঋষি চূনকে ঘোঁৰাক ধৰি গছ এজোপাত বান্ধি ললে।

ঋষি চূনকে ঘোঁড়াটোক ৰচিৰে বান্ধিললে। মানধাতা ৰজাই গ'ম পাই যুদ্ধৰ কাৰনে সাজু হ'ল। ৰজাই ৭২ কুটি সেনাক চাৰি ভাগত ভাগ কৰিলে। ঋষি জনক আক্ৰমন কৰিবলৈ ১ ভাগ ১৮ কুটি সেনাক পঠিয়ালে। আনফালে ঋষিজনে নিজৰ সিদ্ধিৰ দ্বাৰা চাৰিটা পুতলা বনালে। এটা পুতলা এৰিলে ৰজাৰ ১৮ কুটি সেনাক নাশ কৰি পেলালে। ৰজাই দ্বিতীয় ভাগৰ সেনাক পঠিয়ালে। ঋষিয়ে দ্বিতীয় পুতলা এৰিলে আৰু ৰজাৰ ১৮ কুটি সেনাক নাশ কৰিলে। এইদৰে চূনক ঋষিয়ে ৰজা মানধাতাৰ ৭২ কুটি সেনাক চাৰিটা পুতলাৰে নাশ কৰি পেলালে। যাৰ কাৰনত ঋষি চূনকৰ মহিমা গোটেই পৃথিৱীত বিয়পি গ'ল। এই অনৰ্থৰ কাৰনে ঋষিক সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ ঘোষিত হ'ল।

হে ধৰ্মদাস (জিন্দা ৰূপধাৰী পৰমাত্মা সকলে) ঋষি চূনকে যি সেনাক মাৰিলে এই পাপ কৰ্ম

ঋষিৰ সঞ্চিত কৰ্মত জমা হৈ গ'ল। ঋষি চূনকে যি ওঁ (ওঁম) এটা আখৰৰ জাপ কৰিলে তেওঁ তাৰ ফলত ব্ৰহ্মলোকত যাব। আকৌ নিজৰ ব্ৰহ্ম লোকৰ সুখ-ভোগ ব্যতিত কৰি পৃথিৱীত জন্ম গ্ৰহণ কৰিব। যি কঠোৰ যজ্ঞ তপ কৰিলে, তাৰ কাৰনে পৃথিৱীত ৰজা হব। আকৌ মৃত্যুৰ ওপৰান্ত কুকুৰ জন্ম হ'ব। যি ৭২ কুটি সেনাক মাৰিছিল তেওঁলোকে নিজৰ পৰিশোধ লব। কুকুৰৰ মাথাত ঘাঁ হ'ব তাত পুক হৈ ৭২ কোটী সেনাই নিজৰ পৰিশোধ লব। কুকুৰৰ মাথাত ঘা হব আৰু তাত পুক হৈ ৭২ কোটী সেনাই নিজৰ পৰিশোধ লব। সেইকাৰনে হে ধৰ্মদাস গীতা জ্ঞান দাতা (ব্ৰহ্ম) ই নিজৰ সাধনাৰ পৰা হব লগীয়া গতি/মানে মুক্তিক অনুত্তম (Bad) কৈছে।

"শাস্ত্ৰ অনুকুল ভক্তি সাধনাৰ দ্বাৰা হল ভকতৰ লাভ"
"পৰমাত্মাই দিলে জীৱন দান"

মই ভকত বিশম্বৰ দাস গাওঁ গিতৌৰ, জিলা ভিণ্ড, মধ্য প্ৰদেশৰ নিবাসী হওঁ। মই সদগুৰু ৰামপাল জী মহাৰাজৰ শৰনত দুবছৰধৰি দিক্ষিত হৈ আছো। মোৰ ছোৱালী 'সাধনা' এমাহ ধৰি বহুত গম্ভিৰ অসূখত ভোগীছিল। তাইৰ পেটত গেচ হৈ গৈছিল। যাৰ ফলত পেট বাৰে বাৰে ফুলি গৈছিল তথা ভৰি আৰু মূৰত একেৰাহে বিষ হৈছিল। কেইবা বাৰ গেচ ডিঙিত আৱদ্ধ হৈ গৈছিল। আকৌ এবাৰতো ইমানে ডিঙি আৱদ্ধ হৈ গল যে প্ৰায় আঠদিন ভাত-পানীও খাব নোৱাৰিলে। মই ছোৱালীৰ চিকিৎসা ড০ মহেশ্বৰ ওচৰত কৰালো যি জন গোৱালিয়ৰ এজন ডাঙৰ ডক্টৰ হয়। পাঁচ দিন ধৰি মোৰ ছোৱালীজনী হাস্পাতালত চিকিৎসাধীন হৈ আছিল, কিন্ত তাই এক শতাংশও আৰাম নাপালে। আকৌ মই মোৰ ছোৱালীক গুৱালিয়ৰত অন্য এজন ড০ PC Jain ৰ ওচৰত লৈ গলো। তিনি দিন লৈকে মোৰ ছোৱালীজনী তাত ভৰ্তি আছিল। তাইৰ বমি ডিচেন্ট্ৰী, পেট-বিষ, মূৰ-বিষ আদি বেছিকৈ হবলৈ ধৰিল। তাই তিনি দিনলৈকে একো খোৱাবোৱা নকৰিলে।

আমাৰ সকলো পৰিয়ালে ছোৱালীৰ গম্ভিৰ পৰিস্থিতি চাই কান্দবলৈ ধৰিলে। মই কান্দি কান্দি নিজৰ ভগৱান সদগুৰু ৰামপাল জী মহাৰাজক মনত স্মৰণ কৰিলো। আকৌ ৰাতি প্ৰায় ১২ মান বজাত সদগুৰু ৰামপালজী মহাৰাজে মোৰ ছোৱালীক দৰ্শন দিলে আৰু কলে পুত্ৰী, আজিৰ পৰা তোমাৰ শৰিৰত একো ৰুগ নাথাকিব। এইখিনি কোৱা লগে লগে ছোৱালীজনীয়ে গুৰুদেৱক দণ্ডৱত প্ৰনাম কৰিলে। আৰু সেই সময়তে মোৰ ছোৱালীয়ে সন্ধ্যা আৰতি গাবলৈ ধৰিলে। এই লিলা চাই হস্পিতেলৰ সকলো ষ্টাফ একত্ৰিত হল আৰু ভগৱানৰ এই লীলা চাবলৈ ধৰিলে ইমান অসীম কৃপা আপোনাৰ গুৰুদেৱৰ। পিছদিনাখন ৰাতিপুৱা ৯.৩০ বজাত ডক্টৰ আহি ছোৱালীক চিকিৎসা কৰিলে, চিকিৎসা কৰা পাছত ডক্টৰজন আচৰিত হল ছোৱালীজনীতো ৰাতিয়ে মৰি যাব লগিয়া আছিল কিন্ত ছোৱালীজনীৰ শৰীৰত নাম মাত্ৰও বেমাৰ নাই। এই বিলাক চাই গোটেই হস্পিতেলত চৰ্চাৰ বিষয় হয় গ'ল। আজি মোৰ ছোৱালী এশ শতাংশ সুস্থ আছে ভাল ধৰনে খোৱা-বোৱা কৰিছে আৰু তাইৰ শৰীৰত কোনো ধৰনৰ ৰুগ নাই।

এই সকলো বিলাক সদগুৰু ৰামপালজী মহাৰাজৰ কৃপাত হৈছে, যিজন পৰমেশ্বৰ কবীৰ চাহাবৰে স্বৰূপ হয়। এই পৃথিৱীত যেতিয়ালৈকে উশানিশা চলি থাকিব আমি আমাৰ সদগুৰু ৰামপালজী মহাৰাজৰ লিলাৰ গুণগান গাই থাকিম।

সৎ চাহেব
ভক্ত বিশ্বম্বৰ দাস
খণ্ড গিতৌৰ মহকুমা মহগাওঁ
জিলা, ভিণ্ড (M.P.)

"অশান্তিৰ পৰিয়ালত শান্তি"

মই ভকত ৰমেশ পুত্ৰ শ্ৰী উমেশ সিং, গাওঁ পেটৱাড়, মহকুমা-হাঁসী, জিলা-হিসাৰৰ নিবাসী। বৰ্তমান এমপ্লয়িজ কলনী, জিন্দত সপৰিয়ালে বসবাস কৰো। নাম উপদেশ লোৱাৰ আগতে মই ভুতৰ পূজা কৰিছিলো। আমাৰ গাওঁত বাবা সৰিয়াৰ মান্যতা আছিল য'ত আমি প্ৰত্যেক মাহৰ পূৰ্ণিমাত বন্তি প্ৰজ্জলন কৰিবলৈ গৈছিলো। আমি শুক্ৰবাৰ, জন্মাষ্টমী, শিৱৰাত্ৰীৰ ব্ৰতো কৰিছিলো। পিত্ৰৰ পিণ্ডদান আৰু শ্ৰাদ্ধ কৰ্মও কৰিছিলো। তথাপিও আমাৰ ঘৰখন অশান্তি হৈছিল। যেতিয়া মোৰ বয়স ১২ বছৰ আছিল তেতিয়াই মোৰ দেউতাৰ মৃত্যু হৈছিল। ঘৰত তিনিজন সদস্য আছিলো। তিনিওৰ মাজত হায় কাজিয়া হৈছিল। তিনিওজনক ভূত প্ৰেতে দূখী কৰিছিল, আৰু তিনিওজনে বেমাৰত ভূগিছিলো। প্ৰথমে ডাক্তৰত দেখোৱাইছিলো কিন্ত একো আৰাম নহল। পিছত বেজৰ ওচৰত গলো। কোনোবাই কৈছিল ৫০০০ টকা দিয়া মই তোমালোকক ভাল কৰি দিম। কোনোবাই কৈছিল ১০০০০ টকা দি দিয়া ভাল কৰি দিম। আমি একেবাৰে থানবান হৈ গৈছিলো। কিন্ত কোনো আৰাম নহল। মোৰ সম্বন্ধীয় ভক্ত ৰঘূবীৰ সিং গাওঁ কোথকলাংৰ বাৰে বাৰে কোৱাত মোৰ মাঁয়ে চন ১৯৯৬ ত সন্ত ৰামপাল জী মহাৰাজৰ ওচৰত নাম দিক্ষা গ্ৰহণ কৰিলে। মোৰ পত্নীৰ বিয়াৰ পাঁচ বছৰৰ পাছতো কোনো সন্তান হোৱা নাছিল। মোৰ মায়ে কোৱাত মোৰ পত্নীৰেও সন্ত ৰামপালজী মহাৰাজৰ ওচৰত নাম দিক্ষা ললে। নাম দিক্ষা লোৱাৰ লগে লগে ১ বছৰৰ ভিতৰত এটী সন্তান্বক জন্ম দিলে। মোৰ ভগৱানৰ প্ৰতি বিশ্বাসে উঠি গৈছিল। এই কাৰনে মই নাম দিক্ষা নললো তথা মোৰ পত্নী আৰু মাঁক সন্তজনৰ ওচৰত যাবলৈ বাধা দিছিলো। মোৰ ল'ৰা যিজন মাত্ৰ পোন্ধৰ দিনৰ আছিল, বহুত বেছি বেমাৰ হৈ গ'ল। ডক্টৰে কৈছিল ৰাতিপূৱালৈকে লৰাটো মৃত্যু হৈ যাব, ইয়াক লৈ যোৱা। গধুলী এজন ভকতে সদগুৰু ৰামপালজীৰ বিষয়ে কলে, আশ্ৰম জিন্দত আছে। তেওঁ পূৰ্ণ সন্ত হয় আৰু তেওঁৱে এই লৰাটোক ভাল কৰিব পাৰিব। আমি ডাক্তৰ আৰু বেজৰ ওচৰত গৈ গৈ ভাগৰি গৈছিলো। মোৰ ভগৱানৰ প্ৰতি বিশ্বাস উঠি গৈছিল। মই সেই ভকত জনক মানা কৰি দিলো। কিন্ত তেওঁ পুনৰ প্ৰাৰ্থনা কৰিলে যে তেওঁ স্বয়ং বন্দিচৌড় পৰমেশ্বৰ এই পৃথিৱীত আহিছে। যদি তেওঁ দয়া কৰে তেন্তে এই লৰাজন সুস্থ হৈ যাব। সেই ভকতজনৰ ইমান দৃঢ়তাৰে কোৱা দেখি মই মোৰ মাতৃক অনুমতি দিলো। মোৰ মাতৃয়ে লৰাক লৈ সন্ত ৰামপালজী মহাৰাজৰ শৰনত থৈ দিলে আৰু কান্দি কান্দি প্ৰাৰ্থনা কৰিলে! মহাৰাজ এই কেচুৱা প্ৰায় মৃত্যু হৈ গৈছে। এতিয়া আপুনিয়ে ভাল কৰিব পাৰিব। তেতিয়া বন্দিছোড় সদগুৰু ৰামপালজী মহাৰাজে কলে যে কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ দয়াত এই কেচুৱাজন ঠিক হৈ যাব। পিচ দিনাখন লৰাজন মৰিব লগিয়া আছিল সি সুস্থ হৈ গ'ল। কোৱা মুক্তিদাতা সদগুৰু ৰামপাল গুৰু মহাৰাজৰ জয়।

আমাৰ অশান্তি হোৱা ঘৰলৈ মুক্তিদাতা সদগুৰু ৰামপাল দাস মহাৰাজৰ কৃপাত পুনৰাই শান্তি আহিল। ইমান চমৎকাৰ দেখা পাইয়ো মই পাপ কৰ্মৰ কাৰণে নাম উপদেশ লোৱা নাই আৰু পূৰ্বৰ পূজা তথা ভূত প্ৰেতৰ পূজা কৰি আছিলো। আমাৰ ঘৰত মুক্তিদাতা গৰীব দাস মহাৰাজৰ বাণীৰ পাঠ সন্ত ৰামপাল দাস মহাৰাজে কৰিছিল আৰু মই বাহিৰত মদ্যপান কৰিছিলো। আকৌ এবছৰ পিছত আমাৰ ঘৰত পাঠ প্ৰকাশ যজ্ঞ হৈ আছিল তেতিয়া সন্ধিয়া মুক্তিদাতা ৰামপাল দাস মহাৰাজে সৎসঙ্গ কৰিলে। তেতিয়া মই সৎসঙ্গ শুনিলো আৰু নাম দীক্ষাও ললো। আমাৰ মায়ে কাৰোৱাৰ উচুটনিত নাম খণ্ডন কৰিলে। কিছু দিনৰ পিছত ২০০০ চনত মোৰ মাৰ হঠাৎ ভৰিত জ্বলন হবলৈ ধৰিলে। ডাক্তৰক দেখুৱালো, তেখেতে কলে যে এওঁৰ ব্লাড কেন্সাৰ হৈছে। এওঁ দহ পোন্ধৰ দিনৰ পিছত মৃত্যু হব। যদি পি.জি.আই. চণ্ডিগড়লৈ যোৱা তাত ডেৰলাখ টকা খৰচ হব আৰু অতি বেচি এবছৰলৈ বাচি থাকিব পাৰিব। কিন্তু বিষ কম নহব। মুক্তিদাতা সদগুৰু ৰামপাল গুৰুমহাৰাজে কলে যে আপোনাৰ মাতৃয়ে নাম খণ্ডন কৰিছে। যেনেকুৱা লাইটৰ বিল নিদিলে আৰু কানেকশন কাটি গলে বিদ্যুৎ পোৱা লাভ বন্ধ হৈ যায়। তাক আকৌ বিল পৰিশোধ কৰি পূনৰ সংযোগ কৰাব লাগে। মোৰ মায়ে তেওঁৰ ভূলৰ ক্ষমা

বিচাৰিলে। মহাৰাজে পুনৰাই নাম উপদেশ দিলে আৰু মুৰৰ ওপৰত হাত থৈ আশিৰ্বাদ দিলে। মূৰৰ ওপৰত হাত ৰখা মাত্ৰেই ভৰিৰ জ্বলন আৰু বিষ বন্ধ হৈ গল। আকৌ প্ৰায় দুই বছৰৰ পিছত দাঁতৰ আলুৰ পৰা তেজ ওলাবলৈ ধৰিলে। ডাক্তৰে ঔষধ লগাই দিলে, কিন্তু তেজ ওলোৱা বন্ধ নহল। পিছত ডাক্তৰে তেওঁৰ বেমাৰ চালে আৰু কলে যে তেওঁৰ ব্লাড কেন্সাৰ হৈছে আৰু এতিয়া সেইটো ফুটিছে। এতিয়া এওঁ ঠিক নহব। এওঁক ঘৰলৈ লৈ যাওক। এই তেজ ওলাই থাকিলে ২ দিনৰ ভিতৰত মৃত্যু হব। আকৌ ২ দিন পিছত পেচাব আৰু পাইখানাৰ লগত তেজ ওলাবলৈ ধৰিলে। তেতিয়া মই ফোন কৰি সদগুৰু ৰামপাল মহাৰাজক কলো যে ডাক্তৰে কৈছে এওঁৰ দুই দিনৰ পিছত মৃত্যু হব। তেতিয়া সদগুৰু ৰামপাল মহাৰাজে কলে যে মুক্তিদাতাই যি কৰিব ঠিকেই কৰিব। পিছত পিচদিনা ২ বজাত যমদূতে তেওঁক নিবলৈ আহিল। মোৰ মাতৃয়ে কলে যে তোমাৰ দেউতাই (যি দহ বছৰ আগেয়ে মৃত্যু হৈছে) মোক নিবলৈ আহিছে। ইয়াকে কৈ যমদূতে মাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিলে আৰু কবলৈ ধৰিলে মই এওঁক লৈ যাম, এওঁৰ সময় সম্পূৰ্ণ হল। মোক চাহ দিয়া। তেতিয়া আমি তেওঁৰ বাবে চাহ কৰিবলৈ লৈছিলো, ইমানতে সেই যমদূতে কবলৈ ধৰিলে জানানে তোমালোকৰ ঘৰত কিমান ডাঙৰ শক্তি আছে, তেওঁ মোক কোৱাই আছে, মই আৰু থাকিব নোৱাৰো, মোক সোনকালে চাহ খুওৱা, মই যাওঁ বুলি চাহ খাই আঁতৰিল। যোৱাৰ আগত কলে যে তোমাৰ ঘৰত পূৰ্ণ পৰমাত্মা থিয় হৈ আছে। মই এওঁক লৈ যাব নোৱাৰো, ইয়াকে কৈ তেওঁ গুচি গল। এক মিনিটৰ পিছত তেজ ওলোৱা বন্ধ হৈ গল, জিভা আৰু দাঁত কলা পৰি গৈছিল, একেবাৰে পৰিস্কাৰ হৈ গল। মুক্তিদাতা সদগুৰু ৰামপাল গুৰু মহাৰাজৰ কৃপাত তেওঁ পূৰ্ণৰূপে সুস্থ হল। পৰমাত্মা কবীৰ পৰমেশ্বৰে মোৰ মাক পাঁচ বছৰ আয়ু বঢ়াই দিলে। ২৪ জুলাই ২০০৫ চনলৈকে সত্য ভক্তি কৰি সৎলোকলৈ প্ৰস্থান কৰিলে। কওকচোন বন্দি ছোৰ় সৎগুৰু ৰামপালজী মহাৰাজৰ জয়। সৎ চাহেব।

ভক্ত ৰমেশ দাস

মোবাইল নং- ৭৪০৪৪৩৮০০০

ভকত দীপক দাসৰ পৰিয়ালৰ আত্ম কথা

বন্দী ছোৰ় সতগুৰু ৰামপাল মহাৰাজৰ দয়া।।

দাস দীপক শ্ৰীবলজীত সিংহ গাওঁ মহলানা, জিলা সুনিপত হাৰিয়ানা। আমি তিনি পুৰুষৰ পৰা ৰাধাস্বামী পন্থা ডেৰা বাবা জেমল সিংহৰ পৰা দীক্ষা ৰাধা স্বামী পন্থাত নাম উপদেশ লৈ আহিছো। তাৰ পিছত মোৰ পিতৃ মাতৃয়ে দীক্ষা প্ৰাপ্ত কৰি তেওঁক পূৰ্ণ মহা পুৰুষ বুলি আৰু এই সংসাৰত ভগৱানক প্ৰাপ্ত কৰা শ্ৰেষ্ঠ মাৰ্গ হিচাবে তন, মন, ধন একাকাৰে ভক্তি, সাধানাত বৰ্তি হলো। এই পন্থাত বিশাল সৎসঙ্গ জনসমূহ দেখি আকৰ্ষিত হৈ সৎসংগত সেৱা, শুশ্ৰষাৰ বাবে ডেৰা বাবা (জয়মল সিংহ ব্যাস (পঞ্জাৱ আৰু ছতপুৰ পুসা ৰড দিল্লীত যাও। ইয়াত বয়সৰ ওপৰত দীক্ষা দিয়াৰ বাবে মই নাম দীক্ষা পৰা বিৰত আছিলো।

যি দিনা মোৰ পিতৃ-মাতৃয়ে নাম দীক্ষা গ্ৰহণ কৰিছিলে সেই দিনা মোৰ সৰু ভাই (৫ বছৰ বয়স) হাতেৰে ওচৰৰে লগৰীয়া চকুত কিবা বস্তু নজনাকৈ লাগিলে। পিতৃ-মাতৃয়ে নাম দীক্ষা লৈ ঘৰত অহা পাছতে চুবুৰিয়া লগত আমাৰ শত্ৰুতা ভাব হৈ উঠিল কাৰণ লগৰীয়াৰ চকুত জানি বুজি আঘাত দিছে বুলি মত বিৰোধ হল আৰু সেই দিনাৰ পৰা আমাৰ পৰিয়ালৰ ওপৰত দুখৰ পাহাৰ ভাঙি পৰিল।

তেনে সময়তে মোৰ ককা দেউতা মৃত্যু হয়। আইতা(বাইছা) ককাদেউতা মৃত্যুৰ ১২ বছৰ আগতে মৃত্যু হৈছিল আইতায়ে মোৰ পেহি (এপাইদেউ) দেহত প্ৰৱেশ কৰি কবলৈ ধৰিলে (আইতায়ে জীৱিত অৱস্থাত ৰাধাস্বামী পন্থৰ পৰা প্ৰাপ্ত পাঁচ নামৰ ভক্তি সাধনা অশেষ যত্নৰে কৰিছিল। ৰাতিপুৱা তিনিটা বজাত আৰু দিনৰ অনেক সময় নাম স্মৰণ অভ্যাস কৰিছিল যি ভক্তি, সাধনা ৰাধাস্বামী

ব্যৱস্থাত কৰিব আদেশ আছিল) তোমালোকৰ ককাদেউতাৰ জীৱন শেষ হল, সেই কাৰণে মই তোমালোকক তত্বাৱধান কৰিবৰ বাবে আহিছো। আইতায়ে কাঁহি কাঁহি কয়। আইতাৰ মৃত্যুৰ আগতে কাহি থকা ৰোগ আছিল। তেতিয়া আমি কলো আইতা আপুনি বহুত দুখী হৈ আছে, সৎলোককৈ নগল নেকি ? আইতায়ে কলে বোপাই ভূল সাধনা, ভক্তি কৰি মানুহৰ অমূল্য জীৱন নষ্ট কৰিলো। মৃত্যুৰ পাছত ভূত যোনিত কষ্ট ওপৰত কষ্ট ভোগিছো মই কোনো সৎলোককৈ যোৱা নাই। তেতিয়া মোৰ মাতৃয়ে আচাৰ্য্যভাৱে সুধিলে আপোনাক গুৰু চৰণ সিংহে সহায় নকৰিলে নেকি ? আইতায়ে অত্যন্ত দুখেৰে কলে তেওঁ মোক একো সহায় সহানুভুতি নকৰিলে। মই আজিও বহুত দুখত আছো।

এই ঘটনা ১ বছৰ পাছত অন্য এগৰাকী পেহি (এপাইদেউ) কমলা দেবী দেহত ককাদেউতা প্ৰৱেশ কৰি কলে মই বহুত দুখি আৰু মোৰ কোনো গতি নহল, মই স্নান কৰিব বিছাৰো। এই কথা শুনি মোৰ মাতৃয়ে আচৰ্য্য হৈ কলে আপুনি সৎলোককৈ যোৱা প্ৰাণী, তাত গা-ধুবলৈ পানী নাই নেকি ? ককাদেউতায়ে কোনো উত্তৰ নিদিলে। মাতৃয়ে পানীৰে ককাদেউতাক (যি নেকি কমলা দেবী, পেহি (এপাইদেউ)ৰ দেহত ভূত ৰূপে আছে) গাধুৱাব ললে, তেতিয়া ককাদেউতাই কলে পুত্ৰী মই নিজে গা-ধুম, মাতৃয়ে এখন বস্ত্ৰ (কাপোৰ) দিলে পেহি (এপাইদেউয়ে) পৰিধান কৰা বস্ত্ৰ। তেতিয়া ককাদেউতায়ে পেহি (এপাইদেউ) দেহত কলে পুত্ৰি মোৰ ধুতি খন আনা। মাতৃয়ে তেওঁক কাপোৰ এখন হাতত দিলে, যিখন পেহি (এপাইদেউয়ে) পৰিধান কৰি থকা ওপৰতে মেৰিয়াই লয়। সোনকালে আৰু চাহ বনাব কলে। মই ককাদেউতাক সুধিলো আপুনি সৎলোককৈ নগল নেকি? মাতৃয়ে কলে আপুনি ৰাধাস্বামী সন্ত চৰণ সিংহ মহাৰাজৰ পৰা নাম উপদেশ প্ৰাপ্ত। ইমান ভক্তি কৰিছিলে, তেওঁলোকে আপোনাক সহায় নকৰিলে নেকি ? পেহি (এপাইদেউ) দেহত প্ৰৱেশ ককাদেউতা প্ৰেতাত্মায়ে কলে তেওঁলোকে কোনো সহায় কৰা নাই। মই মৃত্যু পাচৰে পৰা বহুত কষ্ট ভোগীছো।

সেই সময়ত মোৰ চকু দৃষ্টি শক্তি একে বাৰে কম হল বাৰে বাৰে চশমা সলনি কৰিলো। পঢ়া বাবে মই এজন বন্ধুৰ ওচৰত যাওঁ। তাত ভকত সন্তৰামে মোক পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম অৱতাৰ সৎগুৰু ৰামপাল মহাৰাজৰ মহিমা বৰ্ণনা কৰি কলে তুমি যদি সৎগুৰু ৰামপাল মহাৰাজাৰ পৰা নাম দীক্ষা লোৱা তোমাৰ চকু দৃষ্টি ভাল হব। আমাৰ দুখ কষ্ট সাগৰ পৰা উদ্ধাৰ কাৰণে পৰমেশ্বৰ কবীৰ চাহেব সন্ত ৰামপাল মহাৰাজ ৰূপত আহিছে। মই কলো মোৰ পৰিয়ালে ৰাধা স্বামী পন্থাৰ পৰা নাম দীক্ষা লোৱা আছে।

ভকত সন্তৰামে কলে সেই পন্থা পূৰ্ণ নহয়। তাৰ ভক্তি সাধনাৰে সৎলোককৈ যাব নোৱাৰে আৰু জীৱনত কেতিয়াও সুখ-শান্তি, কৰ্ম বন্ধন শেষ নহয়। এই সকলো মাত্ৰ কবীৰ চাহেবৰ প্ৰতিনিধি পূৰ্ণ সন্তয়ে কৰিব পাৰে। মোৰ পিতৃ শ্বাস ৰোগৰ হোৱা কাৰেণ অলপ খোজ ললেই তেওঁ ভাগৰিছিল আৰু দম ফুলি যায়। কম আৰু বেছি তেজৰ প্ৰেচাৰে গ্ৰস্ত আছিল। ইলেকশন দায়িত্বৰ সময়ত হৃদয় বাধক বেমাৰ হোৱা স্বত্তেও কৰ্ম সংস্কাৰ বলত মৃত্যুৰ পৰা ৰক্ষা পালে। আমি ভাৱিছিলো ৰাধা স্বামী পন্থা সন্ত গুৰবিন্দ সিংহে ৰক্ষা কৰিলে।

তাৰ পাছৰ পৰা ঠাণ্ডাৰ দিনৰ প্ৰতি ৰাতি পিতৃৰ স্বাশ-প্ৰস্বাশত ভিষণ কষ্ট হব ধৰিল। প্ৰায় মৃত দৰে হৈ পৰে আমি কন্দাৰ বাদে একো কৰিব নোৱাৰিছিলো। কাৰণ ঔষধ পৰিমাণ ডাক্তৰে বঢ়াই চালে ইয়াত কৈ আৰু নোৱাৰে। মোৰ মাতৃয়ে ৰাধা স্বামী পন্থা, জেমল সিংহৰ পৰা অনা প্ৰসাদ খুৱালে আৰু সন্ত গুৰুবিন্দ সিংহ মহাৰাজৰ মুৰ্ত্তিৰ আগত বহি প্ৰাৰ্থনা কৰি কান্দিছিল। সেই সময়তে মোৰ ভাইৰ দেহত প্ৰেত প্ৰকোপ দেখা গ'ল। ৰাতি শুৱাৰ পৰা হঠাথতে উঠি বহি পৰে আৰু কয় কোনোৱে ভৰি টানি আছে শুবলৈ নিদিয়ে। ভাইয়ো বেমাৰত ভূগিব লাগিল। পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম কবীৰ (চাহাব) পৰমেশ্বৰ কৃপাত ৮ অক্টোবৰ ১৯৯৮ চনত তত্ত্বদৰ্শী সন্ত ৰামপাল মহাৰাজৰ পৰা নাম দীক্ষা প্ৰাপ্ত কৰিলো। সৎগুৰু ৰামপাল মহাৰাজৰ অসীম কৃপায়ে বীশ (২০) দিনৰ পাচতে চশমা প্ৰায়োজন নোহোৱা হল

আৰু ঔষধ গ্ৰহণ নকৰা হলো। মোৰ সৎগুৰু দেৱৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণ বিশ্বাস হল। ভকত সন্তৰামে ঘৰলৈ আহি পিতৃ-মাতৃক বুজাব চেষ্টা কৰি কলে পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম কবীৰ চাহেবৰ প্ৰতিনিধি পূৰ্ণ সন্ত ৰামপাল মহাৰজ ওচৰত নাম দীক্ষা ললে আপোনালোকৰ সকলো কষ্ট নিবাৰণ হব।

তাৰ পিচত মইয়ো পিতৃ-মাতৃক বুজাব লাগিলো। পিতৃ-মাতৃয়ে কলে আমি প্ৰথমে ৰাধাস্বামী পন্থাত আৰু এতিয়া সন্ত ৰামপাল মহাৰাজৰ পৰা নাম দীক্ষা ললে সংসাৰী লোকে কি কব ? আমি কলো এজন ডাক্তৰে ৰোগ নিৰাময় কৰিব নোৱাৰিলে অন্য ডাক্তৰৰ ওচৰত নেজাম কিয় ? বহুত দুখী হৈ থকা বাবে ৰাধা স্বামী পন্থাক ত্যাগ কৰি পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম কবীৰ পৰমেশ্বৰৰ চৰণত আহিলে। সৎগুৰু কবীৰ চাহেবে কয় শৰণ পড়ে কৌ গুৰু সম্ভালে জানকে বালক ভৌলা ৰে। পৰিয়ালৰ সকলোবে তত্বদৰ্শী সন্ত ৰামপাল মহাৰাজৰ শৰণত নাম দীক্ষা লোৱা লগে লগে আমাৰ জীৱন অমূল পৰিৱৰ্ত্তন ঘটিল। সকলো দুখ আতৰিল সুখ শান্তি বিৰাজ হল। যি ৰোগ (অসুখ) আছিল ভাই আৰু পিতৃ নিজে ভাল হল। দেউতা দুই খোজ যাব নোৱাৰা ব্যাক্তিয়ে এতিয়া অন্য এজনৰ লগ লাগি চেনিৰ বস্তা দাঙিব পাৰে। আজি আমাৰ পৰিয়ালৰ সকলোৰে পৰমাত্মা অৱতাৰ সৎগুৰু ৰামপাল মহাৰাজৰ চৰণত তেওঁৰ কৃপাতে সম্পূৰ্ণ সুখি।

কিন্তু আমাৰ পূৰ্বজ ককাদেউতা, আইতা সকলৰ মানৱ জীৱন অথলে গল। কোনো ব্যক্তিক ৰোগৰ পৰা ৰক্ষা কাৰণে লাখ, কড়ৌৰ টকা খৰচ হয় আৰু তেওঁ যদি ৰোগৰ পৰা (মৃত্যু পৰা) আৰোগ্য হয় তেন্তে খৰছ কৰা ধনৰ অনুভৱ নহয়। কাৰণ তেওঁ তাৰ পৰা সকাহ পালে। আজি আমি যিমানেই ধন সম্পদ খৰচ কৰো আমাৰ পূৰ্বজ ককাদেউতা আৰু আইতাৰ জীৱন যি নেকি শাস্ত্ৰ বিপৰীত সাধনা (ৰাধাস্বামী মাৰ্গত প্ৰদান কৰা পাঁচ নামৰ সাধনা) কৰি অমূল্য জীৱন ব্যৰ্থ কৰিলে (ভূত, প্ৰেতমা যোনিত মহা কষ্ট ভুগিছে) তেওঁলোকক কেনেদৰে উদ্ধাৰ হব। মানৱ জীৱনৰ লগত ঘৃণনীয় খেলা কৰি নকলি গুৰু, সন্তই, পন্থা বনাই সমাজক ভ্ৰমিত কৰিছে। মানৱ জীৱন (চৌৰাষী লাখ যোনি ভোগ কৰাৰ পাচত এক মানৱ জীৱন পায়। যাৰ উদেশ্য মাত্ৰ পৰমাত্মা প্ৰাপ্তী। এনে অমুল্য জীৱন, সোনালি সুযোগ অজ্ঞানী সন্ত, গুৰুৱে, পূৰ্বৰে পৰা নষ্ট কৰি আহিছে। এনে ক্ষতি কোনো মূল্যই পুৰা কৰিব নোৱাৰি।।

হে বন্দীছৌড় মুক্তিদাতা, সত্য পুৰুষ ৰূপত সৎগুৰু ৰামপাল মহাৰাজে বিশেষ কৃপা কৰিলে। ক্ষুদ্ৰ জীৱক নিজৰ সত্য জ্ঞান দি নিজৰ চৰণত স্থান দিলে, নহলে আমিও পূৰ্বজ দৰে শাস্ত্ৰ বিপৰীত সাধনা ভক্তি কৰি অমুল্য মানৱ জীৱন নষ্ট কৰি ভূত, প্ৰেতৰ যোনিত গৈ সত্য ভক্তি পৰা আঁতৰী থাকিলোহেঁতেন।

সৰ্ববুদ্ধিজিৰী সমাজক প্ৰাৰ্থনা ও কাতৰ নিবেদন এইয়ে যে সময় থাকোতেই সত্য জ্ঞানৰ লগত অৱগত হৈ এই সত্য জ্ঞানক ভাল দৰে বুজি নিঃস্বাৰ্থ ভাবে নিৰ্ণয় কৰক। বন্দীছৌড় মুক্তি দাতা সৎগুৰু ৰামপাল মহাৰাজৰ চৰনত আহি সত্য ভক্তি গ্ৰহণ কৰি মানৱ জীৱন কল্যান কৰাওঁক।

।। সৎ চাহেব।।

সতগুৰু চৰণৰ দাস
ভকত দীপক দাস
মোবাইল- ০৮৫৭১৯৩০৯৩